

მ ო თ ო ლ ი ა

ტრაგედია ხუთ მოქმედებად

მ ი ნ ა თ ე მ ა

როგორც ცნობილია, იუდევეთის სამეფო ორი ტომისაგან, იუდასა და ბენიამინისაგან შედგებოდა, დანარჩენი ათი ტომი აუჯანყდა რობოამს და ისრაელის სამეფოდ გაერთიანდა. იერუსალიმი და მისი ტაძარი იუდევეთის მეფეთა, დავითის შთამომავალთა, წილხვედრი იყო, ქურუმებმა და ლევიტებმაც სწორედ დავითიანთა გარშემო მოიყარეს თავი და ბოლომდე მათთან დარჩნენ, რადგან მას შემდეგ, რაც სოლომონის ტაძარი აშენდა, ღვთისმსახურება მხოლოდ იქ იყო ნებადართული, ყველა სხვა საკურთხეველი, მთებზე რომ იდგა და ამის გამო საღვთო წერილი სიმაღლეებს უწოდებს, ღმერთს სძაგდა. ამრიგად, კანონიერი კულტი მხოლოდ იუდევეთში არსებობდა. დანარჩენი ათი ტომი, მცირეოდენი გამონაკლისით, ან კერპთაყვანისმცემელი გახდა, ან განდგა.

ქურუმები და ლევიტები ცალკე ტომი იყო, საკმაოდ მრავალრიცხოვანი. ისინი, სხვადასხვა ჯგუფებად დაყოფილნი, რიგრიგობით ემსახურებოდნენ ტაძარს ერთი შაბათიდან მეორემდე. მსხვერპლშეწირვის უფლება ჰქონდათ მხოლოდ ქურუმებს, აარონის შთამომავლებს. ლევიტები მათ მორჩილებდნენ. ევალეზობდათ ვალობა, მსხვერპლის მომზადება და ტაძრის მოვლა. ლევიტის სახელს ზოგჯერ განუჩრევლად უწოდებდნენ ყველას, ვინც კი ლევის მოდგმისა იყო. მღვდელმთავარი და ისინი, ვისაც იმ კვირით მორიგეობა უწევდა, ცხოვრობდნენ ტალანებსა და სტოვებში, ტაძარს რომ ეკრა და ტაძრისავე ნაწილს შეადგენდა. მთელ შენობას, ერთიანად, წმინდა ალაგი ერქვა, უფრო ზუსტად კი ეს სახელი ეწოდებოდა ტაძრის შიდა ნაწილს, სადაც იდგა ოქროს სასანთლე, სურნელთა საკმევი სამსხვერპლო და შესაწირავი პურების ტაბლა. მაგრამ ეს ნაწილიც გამოიჩნული იყო წმიდათაწმიდა ალაგისაგან, სადაც აღთქმის კიდობანი ესვენა და მხოლოდ მღვდელმთავარს ჰქონდა შესვლის ნება წელიწადში ერთხელ. საკმაოდ მყარი გადმოცემის მიხედვით, ტაძარი სწორედ იმ მთაზე იყო დაშენებული, აბრაჰამმა რომ თავისი ძის ისააკის მსხვერპლად შეწირვა დააპირა.

საჭიროდ მიმანია, ზოგი რამ აქვე განვმარტო, რათა ის მკითხველები, რომელთაც კარგად აღარ ახსოვთ ძველი აღთქმის სათანადო ადგილები, არ შებრკოლდნენ ტრაგედიის კითხვისას. წესის მიხედვით ბიესისათვის „იოასი“ უნდა მეწოდებინა, მაგრამ რაკი თავიდან „გოთოლიას“ სახელით განმარტდა, სათაურის შეცვლისაგან თავი შევიკავე; გოთოლია ხომ ერთ-ერთი მთავარი მოქმედი პირია და ბიესაც მისი სიკვდილით თავდება.

✓ აი, ძირითადი ამბების ერთი ნაწილი, რომელიც ამ დიდ მოვლენას უძღოდა წინ:

იორამმა, იოსაფატის ვაჟმა, იუდეველთა მეშვიდე მეფემ დავითის გეარჩიდან, ცოლად შეირთო გოთოლია, ისრაელის მეფის აქაბისა და იეზაბელის ასული. გოთოლიას დედ-მამას, განსაკუთრებით იეზაბელს, ბევრი წინასწარმეტყველის სისხლი ჰქონდა დათხეული. უსჯულოებაში დედამისს არც გოთოლია ჩამორჩებოდა. სულ მალე აიძულა მეუღლე, კერპთაყვანისმცემელი გამხდარიყო და იერუსალიმში ტაძარიც კი აუგო ბაალს, იეზაბელის სამშობლო ქვეყნის — ტვიროსისა და სიდონის ღმერთს. იორამი ყველა თავისი ვაიშვილის სიკვდილს მოესწრო, ოქოზიას გარდა. ისინი არაბთა და ფილისტიმელთა ხელით დაიხოცნენ. თვითონ მას ხანგრძლივმა სნეულებამ მთელი შიგნეული ამოუქამა და უბედურს საშინელი ტანჯვით ამოხდა სული. მამის მწარე ხვედრს არ შეუშფოთებია ოქოზია და ისიც მშობლების კვალზე შედგა. მაგრამ სულ ერთი წელი დასცალდა მეფობა. გოთოლიას ძმასთან, ისრაელის მეფესთან სტუმრად ყოფნისას იგი მოაკვლევინა იუმ, რომელიც ღმერთმა თავისი შურისძიების იარაღად აირჩია და წინასწარმეტყველთა ხელით მეფედ აკურთხა. იუმ მუსრი გააელო აქაბის მთელ შთამომავლობას, ხოლო იეზაბელი მისი ბრძანებით ფანჯრიდან გადმოაგდეს და, როგორც ელიამ უწინასწარმეტყველა, ძაღლებმა დაგლიჯეს იგი ნაბოთისეულ ვენახში, რომლის ხელში ჩასაგდებად მან ნაბოთი მოაკვლევინა. იერუსალიმში მყოფმა გოთოლიამ, როცა ამ სისხლისღვრის ამბავი შეიტყო, გადაწყვიტა, სულ ერთიანად მოესპო დავითის მოღვაძე, და თვითონვე მოაშობინა ოქოზიას შვილები, თავისი საკუთარი შვილიშვილები. საბედნიეროდ, იოსაბეთმა, იორამის ასულმა, ოქოზიას ნახევარდამ, რაღაც სასწაულით სიკვდილისაგან იხსნა იოასი, ჯერ კიდევ ძუძუთა ბავშვი. იგი ძიძასთან ერთად ჩააბარა მღვდელმთავარს, თავის მეუღლეს, რომელმაც ორივენი ტაძარში დამალა. ბავშვი საიდუმლოდ იზრდებოდა იქ, ვიდრე იუდევეთის ტახტზე არ აიყვანეს. მეფეთა წიგნის მიხედვით, ეს მოხდა რვა წლის შემდეგ, ნეშტთა წიგნის ბერძნულ ტექსტში კი, რომელსაც ემყარებოდა სუბლიციუსი, ნათქვამია, რომ ეს ცხრა წლის შემდეგ მოხდა. ამან უფლება მომცა, უფლისწული ცხრა-ათი წლისად გამომეყვანა, რათა იმ შეკითხვებზე, რომლებსაც მას უსვამენ, ჯეროვანი პასუხის გაცემა შეძლებოდა.

მე მგონი, არაფერი მითქმევინებია მისთვის ისეთი, ამ ხნის ბავშვის გონებასა და მეხსიერებას რომ არ შეეფერებოდეს. მაგრამ დიდი ცოდვა არ იქნებოდა, ცოტათი გადაეცდენოდი კიდევ ამ საზღვარს: არ უნდა დაგვაიწყდეს, რომ იოასი არაჩვეულებრივი ბავშვია, იგი ტაძარში იღვარდა მღვდელმთავარმა, რომელიც მას ერის ერთადერთ იმედად თვლიდა, თავიდანვე სამეფოდ ამზადებდა და ჩაქულში წვრთნიდა. ძველად ებრაელები თავიანთ ბავშვებს სულ სხვაგვარად ზრდიდნენ, ვიდრე ჩვენ ვზრდით ჩვენ ბავშვების უმეტესობას: მათ საღეთო წერილს მხოლოდ იმ ასაკიდან კი არ ასწავლიდნენ, როცა გონებრივად მომწიფდებოდნენ საამისოდ, არა-

მედ, წმინდა პავლეს გამოთქმა რომ ვიხზაროთ, დედის ძუძუდან. ყოველი ებრაელი ვალდებული იყო, ერთხელ თავიდან ბოლომდე გადაეწერა სჯულის წიგნი, მეფეები კი ვალდებულნი იყვნენ ორჯერ გადაეწერათ და მუდამ ხელთ ჰქონოდათ. აქვე მინდა დავძინო, რომ დღეს მთელი საფრანგეთი აღტაცებული შეპყურებს რეაწლინახევრის უფლისწულს, რომელიც ბრწყინვალე ნიშნული იმისა, რას შეიძლება მიადლოს ბავშვმა თანდაყოლილი ნიჭისა და საუკეთესო აღზრდის წყალობით. იოანისთვის რომ ის მახვილგონიერება და საზრიანობა მიმეცა, რითაც ბრწყინავს პატარა უფლისწულის პასუხები, სამართლიანად დამაბრალებდნენ სინამდვილის ღალატს.

მღვდელმთავრის ვაჟის ხნოვანება არსადა აღნიშნული, მაგრამ ვეარაუდობ, რომ იგი იოსაზე ორი-სამი წლით უფროსი იქნებოდა.

მე მივყვებოდი იმ გამოცდილ კომენტატორთა მოსაზრებას, რომლებიც თვით საღვთო წერილის ტექსტივე ასაბუთებენ, რომ მთელი ლაშქარი, რიგითი მეომრებიცა და მათი ხუთივე წინამძღოლიც, ყველანი, ვისაც იოდაემ (იოსების მიხედვით იოაღმა) დავითის მიერ ღვთისადმი შეწირული იარაღი აასხა, ქურუმები და ლევიტები იყვნენ. მართლაც, ამბობენ ხსენებული კომენტატორები, ასეთ წმინდა საქმეში უნდა ყველაფერი წმინდა ყოფილიყო და ვერც ერთი ერისკაცი მასში მონაწილეობას ვერ მიიღებდაო. საქმე ეხებოდა არა მხოლოდ იმას, რომ ტახტი შენარჩუნებოდა დავითის მოდგმას, არამედ იმასაც, რომ ამ დიდ მეფეს დარჩენოდა გვარის გამგრძელებელი, ვისი შთამომავალიც იქნებოდა მესია. „რადგან ეს მესია, რომელიც აბრაჰამის ძედ იყო აღთქმული, ამავე დროს დავითისა და იუდევეთის ყველა მეფის ძეც უნდა ყოფილიყო“. ამიტომაც, რომ სახელოვანი და სწავლული პრელატი¹, რომელსაც ამ სიტყვებს დავესესხე, იოსას დავითის სახლის ძვირფას ნაშთს უწოდებს. დაახლოებით ამასვე ამბობს იოსებიც. საღვთო წერილშიც გარკვევითაა ნათქვამი, ღმერთმა იორამის ოჯახი მთლიანად იმიტომ არ ამოწყვიტა, რომ არ ჩამქრალიყო დავითისთვის აღთქმული ლამპარი. ეს ლამპარი კი სხვა არა იყო რა, თუ არ ის ნათელი, კაცობრიობას რომ უნდა მოვლენოდა.

ისტორია არ გვიზუსტებს იოსას გამეფების დღეს, მაგრამ, ზოგიერთი კომენტატორის ვარაუდით, ეს ამბავი დღესასწაულის დროს მოხდა. მე ავირჩიე ერგასობა, ებრაელთა სამ უდიდეს დღესასწაულთაგანი. ამ დღეს ისინი რჩულისდებას ზატიკობდნენ და, გარდა ამისა, ღმერთს ახალი მოსავლის პირველ პურებს სწირავდნენ, ამიტომ ეს დღესასწაული ნარუქობადაც იწოდებოდა. ვფიქრობდი, რომ ეს საშუალებას მომცემდა, ქოროს საგალობლებში მეტი მრავალფეროვნება შემეტანა.

ეს ქოროს ლევის ტომის ასულთაგან შედგება და მას სათავეში ჩაუყენე ერთ-ერთი ქალიშვილი, რომელიც ზაქარიას დად გამოიყავს. სწორედ ეს ქალიშვილია, ქოროს რომ დედასთან შემოუძღვება. იგი ქოროსთან ერთად მღერის, ქოროს მაგიერ ლამპარაკობს და, საერთოდ, იმ პერსონაჟის

¹ ბ-ნი დე მო (რასინის შენიშვნა).

მოვალეობას ასრულებს, ძველ ქორეებში რომ კორიფე ეწოდებოდა. ძველების მიბაძვითვით, მოქმედება რომ უწყვეტად მიმდინარეობს, სცენა არასოდეს ცარიელდება. შუალედები მოქმედებებს შორის შევსებულია ქოროს სადიდებლებითა და შეგონებებით, რომლებიც მომხდარ ამბებს უკავშირდებიან.

შეიძლება მეტისმეტ სითამამელ ჩამითვალონ, რომ გავბედე და სცენაზე გამოვიყვანე ქადაგად დაცემული წინასწარმეტყველი, მაგრამ მე აქ განსაკუთრებული სიფრთხილე გამოვიჩინე: ყოველი მისი სიტყვა წინასწარმეტყველთა წიგნებიდანვე ამოღებული. მართალია, საღეთო წერილში არსადაა ნათქვამი, რომ იოდაეს თავისი ვაჟის მსგავსად წინასწარმეტყველების ნიჭი ჰქონდა, მაგრამ იგი ღმრთივ შთაგონებულ კაცად წარმოგვიდგება და, ეგეც არ იყოს, განა სახარებიდან არ ჩანს, რომ მას, როგორც ქურუმთუპირველს, წინასწარმეტყველებაც შეეძლო? ამიტომაც ვუშვებ, რომ მან იმათივე განქვერიტა, რა ავბედითი ცვლილება უნდა მომხდარიყო იოასში, რომელიც ოცდაათი წლის ღვთისმოსავი მეფობის შემდეგ აპყვა მლიქვნელთა ბოროტ რჩევებს და მოაკვლევინა ზაქარია, მღვდელმთავრის ძე და მემკვიდრე. ტაძარში მომხდარი ეს მკვლელობა იყო ერთ-ერთი ძირითადი მიზეზი ებრაელებზე მოწეული ღვთის რისხვისა და ყველა იმ უბედურებისა, რაც მათ შემდგომში დაატყდათ თავს. იმასაც კი ამბობენ, თითქოს ღმერთის პასუხები აღთქმის კიდობანთან საბოლოოდ სწორედ ამ დღეს შეწყდა. ამან მომცა საბაბი, იოდაეს რომ ტაძრის დანგრევა და იერუსალიმის განადგურება ვაწინასწარმეტყველებინე. მაგრამ, რაჟი წინასწარმეტყველებს ჩვეულებად ჰქონდათ, მუქარისთვის ნუგეშიც დაერთოთ, და რაჟი ამბავი მესიის ერთ-ერთი წინაპრის გამეფებას ეხება, მიზანშეწონილად ვეცი, ორიოდ სიტყვა მესიის მოსვლაზეც თქმულიყო, რასაც ასე მოუთმენლად ელოდნენ ღვთისკაცნი. ამ სცენას, რომელიც ერთგვარ ჩანართს წარმოადგენს, ბუნებრივად ერწყმის მუსიკა, რადგან წინასწარმეტყველთა უმრავლესობას საღეთო სიმშავე სწორედ საკრავთა ხმაზე ეუფლებოდა. ამის დადასტურებაა წინასწარმეტყველთა გუნდი, საელეს რომ მიუძღოდა ჩანგებითა და ქნარებით ხელში, და თვითონ ელისე, რომელმაც ბრძანა: *Adducite mihi psalten*¹, ზუსტად ისევე, როგორც აქ იოდაე ამბობს. დაუმატეთ ისიც, რომ ეს წინასწარმეტყველება ამჟამურებს პიენის დაძაბულობას შეძრწუნებითა და მღვლევარებით, რომელიც ქოროსა და მთავარ მოქმედ პირებს ეუფლება.

¹ მომგვარეთ მეფესალმუნე (ლათ.).

მომგებილი პირნი

იოასი, იუდევეთის მეფე, ოქოზიას ძე.
გოთოლია, იორამის ქვრივი, იოასის ბებია.
იოდაე, მღვდელმთავარი.
იოსაბეთი, იოასის მამიდა, მღვდელმთავრის მეუღლე.
ზაქარია, იოდაესა და იოსაბეთის ვაჟი.
აბენერი, იუდევეთის მეფეთა ერთ-ერთი მხედართმთავარი.
მათანო, განდგომილი ქურუმი, ბაალის მსახური.
ნაბალი, მათანის მესაიდუმლე.
აგარი, გოთოლიას სეფექალი.
იოასის ძიძა.
ლევის ტომის ასულთა ქორო.

მოქმედება ხდება იერუსალიმის ტაძარში,
მღვდელმთავრის საცხოვრებელ დარბაზთა წინ.

პირველი მოქმედება

გამოსვლა პირველი

აბენერი, იოლაე

ა ბ ე ნ ე რ ი

ტაძარში მოველ, რომ ვადიდო უზენაესი,
რომ აღვასრულო, რაც ოდითგან წესად გვდებია
და ვიზეიმო ეს დიადი ღღესასწაული,
ეს ღღე, როდესაც სინას მთაზე რჩული მივიღეთ.
რა დრო დაგვიდგა გახსოვს, უწინ საღეთო საყვირი
რომ გვახარებდა ამ ნანატრი ღღის გათენებას,
მოირთვებოდა ყვაევილებით წმინდა ტაძარი,
მოზღვავედებოდა წმინდა ერი ტაძრის კარებთან.
ქვეყნის შემოქმედს მორთმევედნენ ადათისამებრ
ბაღ-ვენახების პირველ ნაყოფს, პირველ თაველებს,
საკურთხეველზე დადგებოდა ნარუქის ხვაევი
და ძლივს ასწრებდნენ ქურუმები დამწყალობნებას.
რა ქნა ამ ბილწმა დედაკაცმა, როგორ დაგვლია!
მზე დაგვითალხა, უკაცურჰყო ღღესასწაული
როგორც აჩრდილი, წარსულიდან გამოხმობილი,
თითო-ოროლა მლოცველიდა შემოდის ტაძრად.
იუდევეთმა დაივიწყა თავისი ღმერთი,
დააგდო რჩული და მიაწყდა ბაალის ბომონს.
რასაც მამები თაყვანს სცემდნენ, შვილებმა დაგმეს,
აალორძინეს უწმინდური კერპთმსახურება.
მართალი გითხრა, შიში მიპყრობს, რომ გოთოლია
ღღესა თუ ხვალე საბოლოოდ აიხდის ნილაბს,

ძალით აგაგლეჯს საკურთხეველს და ხალხის თვალწინ
გულს მოიოხებს საზარელი შურისძიებით.

იოღაე

ასეთი ავი წინათგრძნობა რამ გაგიჩინა?

აბენერი

როგორ გგონია, ვინც სიმართლის კვალზე შემდგარა,
დღეს დაუსჯელი გადარჩება? ზარავს დედოფალს
შენი სიმტკიცე, მაგ ტიარას ბრწყინვას რომ მატებს.
სარწმუნოების ერთგულებას ამბოხად გითვლის,
ღალატად გითვლის სიწმინდეს და პირუთვნელობას.
სძულხართ ორივე, შენც და შენი სათნო მეუღლეც,
და საკვირველი იქნებოდა, რომ არა სძულდეთ!
შენ ღირსეული მემკვიდრე ხარ აარონისა,
განსვენებული მეფის დაა იოსაბეთი.
ხოლო მათანი, ღრჯუ მათანი, კერპის ქურუმი,
გოთოლიაზე კიდევ უფრო გულბოროტია.
მოგვიოხრა და შეგვიბღალა საკურთხეველები,
რწმენა, სიკეთე, სათნოება, ფეხქვეშ გათელა.
გადამთიელთა მიტრა შუბლზე შემოიხვია
და ეს ლევიტი ახლა ბაალს ემსახურება.
ამ ტაძრის ჯავრმა მოინელა, სურს აქედანაც
განდევნოს ღმერთი, თავისად რომ მიაჩნდა წინათ.
იცოდე, შენი დაღუპვა აქვს გადაწყვეტილი,
მაგრამ ხვაშიადს ჯერ არ ამხელს, ჯერ გეპარება.
ხან ცილს დაგწამებს, გადმოგაღვრის შხამსა და ბალღამს,
ხან კი შეგაქვებს, სამსალაში თაფლსაც გაუტრევს.
უფრო სარწმუნო რომ გახადოს ცილისწამება.
თან, რაკი იცის გოთოლიას ხარბი ბუნება,
გაბრალებს, ვითომ დავითისგან გადანახული
განძი გეპოვოს და სამალავს არავის უმხელ.
ეს ორი დღეა, დედოფალი წარბშეკრულია,
ეტყობა, რაღაც შავი ფიქრი გუნებას უმღვრევს.
გუშინ მე თვითონ შევესწარი, ისეთი რისხვით
და მძულვარებით ეყურებდა ამ წმინდა ალაგს.

თითქოს აქ, სადღაც უცაბედად თვალი დაედგას
მის დასამზობად მოვლენილი შურისმგებლისთვის.
აშკარად ვატყობ, სადაცაა იფეთქებს უკვე
იეზაბელის სისხლიანი ასულის რისხვა,
აღარ მიხედავს აღარაფერს, წამოვა ჭიქურ,
რომ აქვე, თავის ტაძარშივე შემეუსროს ღმერთი.

ი ო ღ ა ე

ვინც შეაჩერა ბობოქარი ტალღების დენა,
იგი ავკაცთა ბნელ ზრახვებსაც იოლად აღკვეთს.
მე ღვთის განგებას ვემყარები, ჩემო აბენერ,
და ღმერთის გარდა არავისი არ მეშინია.
მადლობელი ვარ მაინც შენი, რომ მოხველ ჩემთან
და ამიხილე მოსალოდნელ საფრთხეზე თვალი.
თურმე იღუმალ შენც გაშფოთებს უსჯულოება
და ისევ ისე ძველი რწმენის ერთგული დარჩი.
მაგრამ, მითხარი რა ფასი აქვს ამ ერთგულებას,
რას გვარგებს რწმენა დაფარული და უმოქმედო,
გულში ჩაკლული აღშფოთება რის მაქნისია?
რვა წელი გახდა, ეს ურჯულო, ეს უცხოთესლი,
იუდეველი მეფეების სისხლში მოსვრილი,
დედოფლად გვიზის, მიიტაცა დავითის ტახტი,
თავისი ხელით ამოხოცა შვილიშვილები,
არც ეს იქმარა, ახლა ღმერთის ხელყოფას ლამობს.
შენ კი ერთ-ერთი თავკაცი და ბურჯი ერისა,
ვინც დიდ ბრძოლებში გამოგაწრთო იოსაფატმა,
ვინც მისი ვაჟის, იორამის ქარებს სარდლობდი,
ვინც ამბოხებულ ქალაქებში დააცხრე შფოთი,
როცა ბედკრული ოქოზია განგმირულ იქნა
და იუს თვალწინ გაიფანტა მისი ლაშქარი,
ღღეს ამბობ, უფალს ვმსახურებო, სიმართლე მწამსო.
აჰა, ისმინე, ჩემი პირით გეტყვის უფალი:
„რად მინდა შენი უსულგულო ღვთისმსახურება?
შენი აღთქმები, შენი მსხვერპლი, შენი ლოცვები?
რაში მჭირდება ვაცების და მოზვრების სისხლი?
მეფეთა სისხლი შურისგებას შემოგლალადებს!

შენ კი მკვლევებთან, ავკაცებთან ზავით შეკრულხარ!
წადი, ჯერ მოსპე მათი მოდგმა და გასაგისი,
ჯერ ამოძირკვე ბოროტება ჩემი ერიდან,
მერე მოდი და შემომწირე შენი ზეარაკი!“

ა ბ ე ნ ე რ ი

მე მარტომ რა ვქნა, გვერდით კაცი თუ არ მეგულვის?

ბენიამინი უმწეოა, იუდა განდგა.

იმ დღიდან, როცა გადაეგო მეფეთა გვარი,

დაკარგა ერმა უწინდელი ქედუხბრელობა.

გაუტყდათ გული, აღარავინ ხსნას აღარ ელის.

ამას ამბობენ, გაგვწირაო მალაღმა ღმერთმა

და ახლა იგი, ოდინდელი მფარველი ჩვენი,

ვინც შურნეული დაოჯობდა დიდებას ჩვენსას,

ვინც კაცთა მოდგმას თავზარს სცემდა სასწაულებით,

მშვიდად უცქერსო ებრაელთა მზის ჩასვენებას,

დადუმდა აღთქმის კიდობანი, სასწაულები

აღარ ხდებოა.

ი ო დ ა ე

დღე არ გადის უსასწაულოდ!

რამ დაგაბრმავათ, უგუნურნო! ჯერ ასე ცხადლევ

განგების ძალა არასოდეს გამოვლენილა.

ურწმუნო ეროს უყურებ და ვერაფერს ხედავ,

ხმა გესმის, მაგრამ შენს გულამდე არ აღწევს ის ხმა.

ნუთუ, აბენერ, შენც არ გახსოვს, შენც დაგავიწყდა,

რამდენი დიდი სასწაულის მომსწრენი გავხდით?

ხომ მწარე იყო ისრაელის მეფეთა ხვედრი?

რაც ღმერთმა ბრძანა, ყველაფერი ახდა თუ არა?

იმ ვენახშივე ხომ დაინთხა აქაბის სისხლი,

სისხლის ფასად რომ მიიტაცა აქაბმა თვითონ?

ხომ იქვე მოკვდა, იმ ავბედით ვენახთან ახლოს,

იეზაბელი, ცხენებისგან გადათქერილი?

უწმინდურს მიწაც არ ეღირსა დასამარხავი,

მისი სისხლით და მისი ლეშით ძაღლები დაძინენ.

გახსოვს ბაალის ქურუმებზე დამტყდარი რისხვა,
ცეცხლი, ზეგარდმო მოვლენილი საკურთხეველზე?
გახსოვს ელია, სტიქიონებს რომ მბრძანებლობდა?
გახსოვს, ცარგვალი რომ შეკრა და რვაღად აქცია
და სამი წელი წვეთი ცვარი არ დავარდნილა?
გახსოვს, მკვდრები რომ ცოცხლდებოდნენ ელისეს ხმაზე?
და ყოველივე ამის მხილველს ექვები გძალავს?
არა, უფალი კვლავ ის არის, რაც იყო წინათ,
გამობრწყინდება დიდებით და მადლით მოსილი,
თავისი ერი არასოდეს დავიწყებია.

ა ბ ე ნ ე რ ი

მაშინ ის აღთქმა რაღა იქნა, რომელიც ღმერთმა
დავითისა და სოლომონის წინაშე დადო?
განა ამო არ გამოდგა ჩვენი იმედი,
რომ არ ეწერა გადაგება დავითის მოდგმას
და რომ დავითის ღვთაებრივი შთამომავალი
მთელ ცისქვეშეთში მეუფებას დაიმკვიდრებდა,
რომ დაცხრებოდა ქვეყანაზე ომი და შფოთი
და ხელმწიფენი იმის ფერხთით განერთხმებოდნენ?

ი ო დ ა ე

გწამდეს, ყოველი აღსრულდება, რაც აღთქმულია.

ა ბ ე ნ ე რ ი

მაშინ ეს მეფე, დავითის ძე, ხომ უნდა გაჩნდეს?
ვისგან იშვება, აღარ არის დავითის მოდგმა!
ხმელი ხე, ფესვებგადაჭრილი, მოიღებს ნაყოფს?
მიცვალებული რვა წლის შემდეგ აღდგება მკვდრეთით?
ჩვილი ბავშვიც კი გოთოლიამ აკვანში ჩაკლა.
რომ მომხდარიყო საოცრება და იმ ყრმათაგან
ჯალათის მახვილს ერთი მაინც გადარჩენოდა...

ი ო დ ა ე

შენ რას იზამდი?

ა ბ ე ნ ე რ ი

რას ვიზამდი, საკითხავია?
მივიდოდი და თაყვანს ვცემდი, თავს შევწირავდი
მე კი არა და მთელი ერი, დიდი თუ მცირე...
მაგრამ ეს ფუჭი ოცნებები რას გვარგებს ახლა?
სამეფო გვარის ერთადერთი შთამომავლები
ოქოზია და ოქოზიას შვილები იყვნენ.
იუს ისარმა მოკლა თვითონ ის უბედური,
ხოლო შვილები ღვიძლმა დედამ ამოუწყვიტა.

ი ო ღ ა ე

ჯერ არ გაგიმხელ საიდუმლოს, ერთს გეტყვი მხოლოდ:
როცა გაივლის დღის ვარსკვლავი მესამედს ცისას,
სამი საათი, ლოცვის ჟამი როცა დადგება,
ტაძარში მოდი ასეთივე გულანთებული
და თვითონ ნახავ, რა წყალობას მოგვივლენს ღმერთი,
მაშინ ირწმუნებ, მისი სიტყვა რომ ურყევია.
ახლა კი წადი, მე სამზადისს უნდა შევუდგე,
ტაძრის გუმბათი გარიჟრაჟმა თეთრად შეფერა.

ა ბ ე ნ ე რ ი

რა წყალობაზე ლაპარაკობ, ვერაფერს ვხვდები.
შენი მეუღლე მობრძანდება, შენ გეძებს, ალბათ.
აბა, მე წავალ და მლოცველებს შევუერთდები,
იქ ხალხი ტაძრის კარიბჭესთან თავს იყრის უკვე.

გამოსვლა მთორე

იოღაე, იოსაბეთი

ი ო ღ ა ე

მეფის ასულო, მეტი მოცდა არ შეიძლება,
აწ დადგა ჟამი, დაფარული უნდა გაცხადდეს,
თორემ ბოროტის მზრახველები, სიმართლის მტრები,
ჩვენმა სიჩუმემ მეტისმეტად გაათამამა.

ბორგნეულები ღმერთის გმობას არ სჯერდებიან და, როგორც ვხედავ, საქმე უკვე იქამდე მიდის, რომ მალე შენი უკეთური დედინაცვალი ბაალს დაუწყებს ამ საყდარში გუნდრუკის კმევას. დროა, ვაჩვენოთ ერს თავისი ყმაწვილი მეფე, შენ რომ იხსენი და ტაძარში ფარულად ვზრდიდით. დროა, გამეფდეს, უჩვეულო ბავშვია იგი, და თავის ხნისთვის გასაოცრად გონიერია. ვიდრე გავუმხელ საიდუმლოს, მსურს შეგავედრო უფალს, ვისითაც ხელმწიფებენ ხელმწიფეები, მერე კი ვიხმობ ჩვენს ქურუმებს და ჩვენს ლევიტებს, ტახტის მემკვიდრეს ვაჩვენებ და ყველაფერს ვეტყვი.

იო ს ა ბ ე თ ი

მან ჯერ არ იცის, ვინ არის და ვისი შვილია?

იო ღ ა ე

არა, თავის თავს ელიაკიმს უწოდებს ისევ. ასე ჰგონია, დედისაგან მიტოვებული ჩვენ ვიპოვეთ და სამოწყალოდ გუწევ მამობას.

იო ს ა ბ ე თ ი

ღმერთო, რა ხიფათს გადაურჩა ეგ უბედური! ვინ იცის, საწყალს რა ხიფათი მოელის კიდევ!

იო ღ ა ე

როგორ, შენც შიში მოგერია? შეგერყა რწმენა?

იო ს ა ბ ე თ ი

შენი სიტყვის და შენი საქმის მე მუდამ მჯერა. აკი სიკვდილს რომ გამოვტაცე უმწურო ჩვილი, შენ მოგიყვანე, მისი ბედი შენ ჩაგაბარე. მე კი მას შემდეგ, შენ თვითონაც ამჩნევდი, ალბათ, თავს ვარიდებდი, გავურბოდი მის სიახლოვეს, ზედმეტი ცრემლით ან ზედმეტი მისათუთებით ჩემდაუნებურ საიდუმლო რომ არ გამეცა.

ღმერთო, მოხედე! სამი ღამე გავტეხე ლოცვით,
რა შემოდის ტირილის და ვედრების გარდა?
ახლა კი მინდა, იოდან, პირდაპირ გკითხო,
ნუ დამიშალავ, ვინ მოიხმე თანამდგომლებად?
მამაც აბენერს ხომ გაენდე? რას ამბობს იგი?
თავის ყრმა მეფეს ერთგულება უკვე შეჰფიცა?

ი ო ღ ა ე

სანდო კაცია აბენერი, მაგრამ ჯერ მასაც
არ გავუმჟღავნე, ჩვენი მეფე რომ ცოცხალია.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

მაგრამ იოასს მტრებისგან რომ დაცვა სჭირდება!
ვისა ხვდა წილად ეს პატივი? ობედს და ამნონს?
მამაჩემისგან მათ იმდენი სიკეთე ახსოვთ...

ი ო ღ ა ე

არა, ისინი გოთოლიამ გადაიბირა.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

მაშ, მითხარ, ვისი იმედი გაქვს? ვინ გამოგვეყვება?

ი ო ღ ა ე

აკი გითხარი, ქურუმები და ლევიტები.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

ეს ხომ მეც ვიცი, მე თვითონაც კარგად ვხედავდი,
როგორ იკრებდი შენს გარშემო უფლის მსახურებს,
ვიცი, რომ შენი ერთგულია ყველა მათგანი,
ფიცით შეკრულებს მათაც შენებრ სძულთ გოთოლია
და უყოყმანოდ თავს დადებენ დავითის ძისთვის.
მაგრამ როდესაც მტერი მახვილს აღმართავს ჩვენზე,
ვითომ გვიშველის მარტო მათი გულმხურვალეობა?
ნუთუ შენ ეჭვი გეპარება, რომ გოთოლია,
რაწამს გაიგებს იოასის აქ ყოფნის ამბავს,
დაუყოვნებლივ შემოგვერტყმის თვისტომთა ლაშქრით,

შემოგვიღეწავს ტაძრის კარებს და დაგვერევა?
რას გახდებიან მათთან შენი ღვთისმსახურები?
რა შეუძლიათ? ღაღადისი? შენდობის თხოვნა?
უმანკო ხელთა ცადაპყრობა? დამწყალობნება?
მათ ხომ არასდროს იარაღი არა სჭერიათ
და არც სხვა სისხლი დაუღვრიათ, ზვარაკის გარდა?
ხოლო თუ მტერმა იოასი ხელში ჩაიგდო...

ი ო დ ა ე

მაგრამ ღმერთი რომ ჩვენკენაა, ეს გავიწყდება?
ღმერთი, რომელიც განსაცდელში იფარავს ობოლს
და ხშირად თავის ძლიერებას უძღურა გვივლენს,
ღმერთი, რომელიც ყველა მტარვალს რისხავს და ამზობს,
როგორც დაამხო აქაბი და იეზაბელი,
ღმერთი, რომელმაც მათი თესლის აღმოსაფხვრელად
მათი ასულის ქმარიცა და შვილიც განგმირა,
ღმერთი, რომელმაც ერთი წამით დაუშვა მხოლოდ
ამ ბილწ მოდგმაზე აღმართული მსახვრალი ხელი.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

სწორედ ეგაა, რაც მაშინებს ყველაზე უფრო,
ახლა იოასს არ მოჰკითხოს მათი ცოდვები.
ვაითუ ჩემი უბედური ძმის ნაშვიერიც
დასაღუპავად წინასწარვე განწირულია.
ან იქნებ ღმერთმა ყველასაგან გამოარჩია,
წყევლა ახსნა და შეივრდომა დავითის ხათრით?
რა საზარელი ბოროტების მხილველი გავხდები
ღღესაც კი გონზე ვერ მოვსულვარ, კვლავ თვალწინ მიდგას
ჯალათთა ხროვა, აჩეხილი მეფისწულეები
და უმოწყალო გოთოლია, მახვილით ხელში
მსხვერპლზე დახრილი... უცებ თვალი მოგვარ იოასს,
გულწასულ ძიძას ჩაებღუჭა... ცოცხალი იყო...
ჩანდა, რომ ძიძა გააფთრებით ეძგერა მომხვედურთ
და ბავშვი რაღაც სასწაულით გადარჩა სიკვდილს.
ეტყობა, მკვდარი ეგონათ და თავი ანებეს.
წამოვიყვანე, თან ცრემლებით ვულტობდი სახეს,

ნელ-ნელა გრძნობა დაუბრუნდა და მე არ ვიცი, შიშისგან იყო, თუ უბრალოდ ალერსი სურდა, ყელზე მომხვია ხელები და გულში ჩამეკრა. ღმერთო მაღალო, ჩემი ზრუნვა და სიყვარული საბედისწერო ნუ გახდება ამ სათნო ყრმისთვის, დღეს ერთადერთი ნუგეშია ერისა იგი, დავითის სახლის ერთადერთი ძვირფასი ნაშთი, აქ, შენს ტაძარში შენი სჯულის ერთგულად ვზრდიდით და ზეციერი მამის გარდა მამა არ იცის. თავს ვეველებოდით სასოებით და ახლა, როცა პირისხლიანი დედოფალი მოსრას გვიქადის, თუ ჩემი შიში და ცრემლები შეცოდებაა, მოისხი მაღლი და ჩემს გარდა ნურავის დასჯი. გადაგვირჩინე შენი აღთქმის მემკვიდრე, ღმერთო!

ი ო ღ ა ე

არა, ცრემლები შეცოდებად არ ჩაგეთვლება, მაგრამ ჯობია, ღვთის მამობრივ ზრუნვას მიენდო. ზეგარდმო რისხვა ბრმად არავის ატყდება თავზე და სათნო შვილი არ ისჯება მშობლის ცოდვისთვის. ებრაელთაგან დღეს ერთგული თუ ვინმე დარჩა, აქ მოვა ყველა, უფალს აღთქმა რომ განუახლოს. თვითეულ მათგანს რამდენადაც დავითი უყვარს და მისი მოდგმა, იმდენადვე სძულს გოთოლია, მათ იოასი ყველას შეძრავს სულით ხორცამდე უმანკოებით და მეფური სისხლის ნიშაბით. გადაიხსნება ამ ტაძარში გულები მათი და გულთა წიაღ თვითონ ღმერთი ამეტყველდება. ზედისეოდ ორი ღვთისმგმობელი მეფე ვითმინეთ. დღეს იუდევეთს ღვთისმოსავი მეფე სჭირდება, მეფე, რომელსაც სიკვდილამდე ემახსოვრება, რომ ღმერთმა იგი აღამაღლა ქურუმთა ხელით, ქურუმთა ხელით გამოსტაცა ქვესკნელის წყვედიადს, რათა ლამპარი დავითისა არ ჩამქრალიყო. ღმერთო მაღალო, თუ ეს ბავშვი თავისი გვარის ღირსი არ არის და არ წავა დავითის კვალზე,

გადაამსხვრე, როგორც ლერწამს ამსხვრევს გრიგალი,
დააჭკნე, როგორც უდაბნოში ყვავილი ჭკნება.
მაგრამ, უფალო, თუკი იგი სიმართლით ივლის
და თუკი გულში ჩაიბეჭდავს შენს წმინდა მცნებას,
მაშინ ბრწყინვალე წინაპრების გადაეც სკიპტრა,
სუსტი ხელებით მტრის სიმძლავრე დაგვათრგუნინე.
შენ აუძღვრე დედოფალს და მათანს გონება,
სმენა დაუხშე, ჩაუსახლე გვამში ორთავეს
სიბრძავესა და ცთომის სული, რაც მეფეთათვის
მათი დამხობის ავბედითი საწინდარია.
ახლა კი წავალ, უამრავი საქმე მიმელის.
ნახვამდის. აქეთ მოუძღვება შენი ქალ-ვაჟი
ჩვენი ერთგული ლევიტების ასულთა წყებას.

გამოსვლა მისამე

იოსაბეთი, ზაქარია, სალომითი, ქორო

იოსაბეთი

შენ წადი, შვილო ზაქარია, გაპყევი მამას,
ღვთისმსახურება სადაცაა, უნდა დაიწყოს.
ღვთის ასულნო, მშვენიერო უფლის მხვევლებო,
ღვთის სიყვარულით ანთებულნო, სალამი თქვენდა
უცხოოდ მორთულხართ, ყვავილები გიპყრიათ ხელში,
შროშნებისა და სუმბულების გვირგვინი გხურავთ.
ეს მხიარული ფერები და ვარდ-ყვავილები
მართლა შევნოდა ჩვენს უწინდელ დღესასწაულებს,
ამ დღესასწაულს უფრო თალხი შეეფერება.
ჰა, საყვირის ხმა გაისმა! ღვთისმსახურება
უკვე იწყება, გააღებენ ტაძრის კარიბჭეს.
უნდა წავიდე მძროცველებთან შესაგებებლად.
თქვენ კი იმღერეთ, ხმაშეწყობით აღიღეთ ღმერთი.

ქორო

ქორო

ჟამთუწინარეს სუფევდა იგი.
მისი დიდება სამყაროს ავსებს.
საგალობელი ვუმღეროთ, დებო,
ნუმც მოგვკლებოდეს წყალობა მისი.

ერთი ხმა

ამოდ ლამობს უსჯულოება,
რომ დაადუმოს ერი უფლისა,
რომ დაგვაფიწყოს უფლის სახელი.
დღე დღეს აუწყებს მის ძლიერებას
სადიდებელი ვუმღეროთ, დებო,
ნუმც მოგვკლებოდეს წყალობა მისი.

ქორო

სადიდებელი ვუმღეროთ, დებო,
ნუმც მოგვკლებოდეს წყალობა მისი.

ერთი ხმა

ამოშლის ყვავილს, ფერადს და ფერადს
ყვავილის გულში განასკვავს ნაყოფს.
წვიმას ცვლის დარი,
სითბოს — სიგრილე
და ყოველ მარცვალს ერთიასად
აბრუნებს მიწა.

სხვა ხმა

მისი განგებით იქმნა ყოველი,
მზე მისით ბრწყინავს,
დღე მისით ნათობს,

მაგრამ კაცთათვის მაინც სჯულია
უზუნაესი წყალობა მისი.

ს ხ ვ ა ხ მ ა

ო, სინას მთაო, მარად გახსოვდეს
ის დღე ნეტარი, დღე კურთხეული,
როცა თავისი დიდების სხივი
მან, მიმალულმა ღრუბელთა შორის,
აღმოდებული შენი თხემიდან
გამოუბრწყინა მოკვდაეთა თვალებს.
ეს ცეცხლი, ელვა, კვამლის სვეტები,
ქეჩა-ქუხილი, საყვირთა გრგვინვა
რას ნიშნავს ნეტავ?
ხომ არ მოდის რისხვით აღვსილი,
რომ დაარღვიოს კავშირთა წყობა,
რომ შეარყიოს ქვეყნიერება?

ს ხ ვ ა ხ მ ა

არა, ის მოდის თავის ერთან
წმინდა მცნების უკვდავი ნათლით,
მოდის და მისგან
მარადიულ სიყვარულს ითხოვს.

ქ ო რ ო

ო, ღვთაებრივი და წმინდა სჯული
ო, სამართალი,
ო, სიკეთე უზუნაესი!
ო, რწმენისა და სიყვარულის
სიტკბო და სიბრძნე!

ე რ თ ი ხ მ ა

მონობას დახსნა მამები ჩვენი,
მწირ უღაბნოში მანანით კვება,
გვითნო და გვეთნო,
გვიბოძა სჯული
და ჩვენგან მხოლოდ სიყვარულს ითხოვს.

ქორო
ო, სამართალის
ო, სიკეთე უზენაესი

იგივე ხმა
ზღვა გადაგვიხსნა, გამოგვატარა,
მშრალი ტინიდან გვიდინა წყარო,
გვითნო და გვეთნო,
გვიბოძა სჯული
და ჩვენგან მხოლოდ სიყვარულს ითხოვს.

ქორო
ო, ღვთაებრივი და წმინდა სჯული
ო, რწმენისა და სიყვარულის
სიტკბო და სიბრძნე!

სხვა ხმა
ღვთისუმაღურნო, რომელნიც მხოლოდ
მონური შიშით მორჩილებთ უფალს,
რად გეძნელებათ, გიყვარდეთ იგი,
სიკეთისათვის მაღლი მიაგოთ?
მონის ხვედრია შიში და ძრწოლა,
სიყვარულია შვილების ხვედრი.
თქვენს მორჩილებას, ლოცვა-ვედრებას
არა აქვს ფასი უსიყვარულოდ!

ქორო
ო, ღვთაებრივი და წმინდა სჯული
ო, სამართალის
ო, სიკეთე უზენაესი
ო, რწმენისა და სიყვარულის
სიტკბო და სიბრძნე!

მეორე მოქმედება

გამოსვლა პირველი

იოსებეთი, სალომითი, ქორო .

იოსებეთი

კმარა, შვილებო, დაასრულეთ ახლა გალობა,
დროა, ყველანი გავეშუროთ საკურთხეველისკენ,
წარუდგეთ უფალს, ვიზეიმოთ დღესასწაული
და ჩვენი ხმებიც შევუერთოთ მლოცველთა ქოროს.

გამოსვლა მეორე

ზაქარია, იოსებეთი, სალომითი, ქორო

იოსებეთი

როგორ მორბინარ, ზაქარია! რა ფერი გადევს!

ზაქარია

დედა!

იოსებეთი

რა მოხდა!

ზაქარია

წაგვიბილწეს წმინდა ტაძარი!

იოსებეთი

რა თქვი?

ზაქარია

უფალმა მიატოვა საკურთხეველი.

იოსებეთი

გამაგებინე, ნუ მომკალი! შიშით აღარ ვარ.

ზ ა ქ ა რ ი ა

იყო ახალი დაწყებული ღვთისმსახურება
და სამსხვერპლოზე მამაჩემი, დიდი ქურუმი,
უფალს სწირავდა სამშვიდობო ზეარაკის შიგანს
და წლევანდელი მოსავლისგან დამცხვარ ხმიადებს.
გვერდით ვედექით მამას მე და ელიაკიმი,
სელის ქათქათა სამოსელში გამოწყობილნი,
ხოლო ჩვენს ირგვლივ ქურუმები დაკლული მსხვერპლის
სისხლს აპკურებდნენ საკურთხეველს და საკრებულს.
უეცრად ხალხი შეჩოჩქოლდა, ყველამ ერთბაშად
მიაპყრო თვალი შემოსასცლელს და გაირინდა.
ის დედაკაცი იდგა ზღურბლზე... ღმერთს როგორ ვცოდო,
როგორ წარმოვთქვა უწმინდური მისი სახელი...
ის დედაკაცი... გოთოლია...

ი ო ს ა ბ ე თ ი

ძალნო ცათაწო!

ზ ა ქ ა რ ი ა

მერე ქალთათვის აკრძალული სტოვა გამოვლო
და წამოვიდა მედიდურად თავადერილი
იმ საგანგებოდ მონიშნული ადგილისაკენ,
სადაც არავის შეესვლება ლევიტთა გარდა.
შემკრთალმა ხალხმა გზა უტია და ის-ის იყო,
ზღურბლზე გადმოსვლას აპირებდა, რომ მამაჩემი
წინ გადაუდგა არნახული რისხვით მზირალი,
ალბათ მოსეც კი არ უმზერდა ასე ფარაონს...
„განვედ! — უბრძანა, — გაეცალე ამ ადგილს, სადაც
გიკრძალავს ყოფნას შენი სქესი და უღმერთობა.
რისთვის მოხვედი? გინდა ხელპყო ღმერთი ცხოველი?
განვედ!“ დედოფლის თვალებიდან ცეცხლმა დაკვესა,
ეტყობა, რადაც მკრეხელური უნდოდა ეთქვა,
მაგრამ არ ვიცი, რამ შეზარა, ღვთის ანგელოზი
თუ მოველინა ცეცხლოვანი მახვილით ხელში,
ხმა ველარ დასძრა, მთელი მისი ამპარტავნება
უკვალოდ გაქრა და ადგილზე გაქვაგებული
მონუსხულივით მიაჩერდა ყრმა ელიაკიმს.

იოსაბეთი

ყრმა ელიაკიმს? ღმერთო! მერე? მერე რა მოხდა?

ზაქარია

ჩვენ ორივენი უჩვეულო შიშმა შეგვიპყრო,
მაგრამ გარშემო ქურუმები და ლევიტები
შემოგვეხვივნენ და სასწრაფოდ იქაურობას
გამოგვარიდეს. ამის მეტი არა ვიცი რა.
მაშინვე შენთან გამოვქანდი ამბის სათქმელად.

იოსაბეთი

უეჭველია, მისი ხელში ჩაგდება უნდა,
თორემ მაგ ავსულს ჩვენს ტაძარში რა მოიყვანდა!
ვინც ჩემი ცრემლის მიზეზია, ვაითუ უკვე,
სწორედ ამ წუთას... მაგრამ არა! ღმერთი დიდია!

სალომითი

მაინც ვინ არის შენი ცრემლის მიზეზი, დედა?

ზაქარია

ვისი ჩაგდება უნდათ ხელში? ელიაკიმის?

სალომითი

ელიაკიმი ასე რითი განარისხებდა?

ზაქარია

უმწეო ყრმისა ეშინია? ვერ დაეიჭერებ!

იოსაბეთი

აქეთკენ მოდის! გავერიდოთ. მომყევით ყველა.

გამოსვლა მესამე

გოთოლია, აგარი, აბენერი, გოთოლიას ამაღა

აგარი

გემუდარები, დედოფალო, აქ ნუ დარჩები.
გიჯობს, გასცილდე ამ ღრიანცელს და ორომტრიალს,

თავის ქურუმებს მიანებო ეგ სამლოცველო.
კმუნვის ღრუბელი, ასე მძიმედ რომ გაწევს გულზე,
შინ, სასახლეში უფრო მალე გაგიქარდება.

გოთოლია

არ შემიძლია, ხომ უყურებ, თავს ვერ გერევი.
წადი და მათანს მოახსენე, მოვიდეს ჩქარა.
იქნებ მან მაინც მომიტანოს სულის სიმშვიდე,
მთელი არსებით რომ ვეძებ და ვერ მიპოვია.

გამოსვლა მეოთხე

გოთოლია, აბენერი, გოთოლიას ამაღლა

ა ბ ე ნ ე რ ი

გთხოვ, მომიტეეო, იოდაეს დაცვას რომ ვბედავ,
მაგრამ მე მისმა აღელვებამ არ გამაკვირვა.
თვითონ ღმერთისგან, ჩვენ რომელსაც ვემსახურებით,
დასაზღვრულია ჩვენი ტაძრის ყოველი არე.
აქ თავ-თავისი ადგილი და საქმე აქვს ყველას,
ლევიტია თუ აარონის შთამომავალი,
და მათთვის, მთელი მოდგმისათვის, აკრძალულია
კერპმსახურებთან ყოველგვარი ურთიერთობა.
განსვენებული იორამის თანამეცხედრემ,
განსვენებული ოქოზიას მშობელმა დედამ
რომ არ იცოდეს ჩვენებური ადათ-წესები,
ვერ დავიჭერებ. აჰა, თქვენი მათანიც მოდის.
მე წავალ.

გოთოლია

არა, მოიცადე, საქმე მაქვს შენთან.
კარგი, შევეშვათ იოდაეს თავხედურ ქცევას,
ნურც მაგ უაზრო ცრურწმენებზე ვილაპარაკებთ,
თქვენს ტაძარში რომ უცხოელთა შემოსვლას კრძალავს.
გამოგიტყდები, სულ სხვა რამე მაწუხებს ახლა
და მინდა ჩემი საწუხარი შენც გაგიმხილო,

შენ ხომ ჰკვირები კაცი ხარ და მშვენივრად იცი,
ღმერთს და ხელმწიფეს თავ-თავისი როგორ მიაგო.
პოდა, ნუ წახვალ.

გამოსვლა მახუთა

გოთოლია, მათანი, აბენერი, გოთოლიას ამაღა

მათანი

დედოფალო, თვალს არ ვუჯერებ
აქ როგორ მოხვდის რა წუხილმა, რა მღელვარებამ
გაფიქრებინა ამ უწმინდურ ტაძარში მოსვლა,
ამ უნდო ხალხში, სადაც ყველა შენი მტერია.
ვერ გამიგია, ასე როგორ მოგიღბა გული...

გოთოლია

მომიხსლოვდით და ორივემ ყური დამიგდეთ!
მე არც წარსულის გახსენებას ვაპირებ ახლა
და არც დაღვრილი სისხლის გამო თავის მართლებას,
რაც ჩავიდინე, არა ვნანობ, არ მერცხვინება.
არავინაა ჰქვეყანაზე ჩემი განმსჯელი,
მოცლილი ხალხი რას იყბედებს, არ მედარდება.
ზენამ სავსებით დაამტკიცა ჩემი სიმართლე,
როდესაც მტრებზე გამიმარჯვა და აღმაზევა.
ღღეს ზღვიდან ზღვამდე მოკრძალებით მახსენებს ყველა,
ჩემი წყალობით თქვენს მიწაზე მშვიდობა სუფევს.
ველარ ბედავენ თავმოწონე ფილისტიმელნი,
თქვენი საზღვრები ძველებურად მოითარეშონ.
იორდანეზე არაბებიც აღარსად ჩანან.
სირიის დიდი მბრძანებელი კრძალვით მიწოდებს
დას და დედოფალს, ხოლო იუ, გულზვავი იუ,
ვინც ვერაგულად ამოხოცა ჩემიანები
და მეც დამხოხას მიქადიდა, ღღეს ნირწამხდარ
სამარიაში შეყუყულა და შიშით კვდება,
ძღვევამოსილი მეზობლები არ მივუსიო.
აღარათფერი ჩემს დიდებას არ ემუქრება

და მშვიდად ვტკბები საკუთარი სიბრძნის ნაყოფით.
მაგრამ ეს ბოლო დღეებია, საგონებელში
ვარ ჩავარდნილი, გული რაღაც ავბედითს მიგრძობს.
ერთმა სიზმარმა (ზოგჯერ სიზმარს რა ძალუძს თურმე!)
თილისმით შემკრა, მოსვენება დამაკარგვინა,
ყველგან თან დამდევს, ველარსაით ვერ გავეჭეცი.
აი, ვიამბობთ, რა ვიხილევ: უკუნი ღამით
გამომეცხადა დედაჩემი იეზაბელი,
ისევე მორთულ-მოკაზმული, როგორც ოდესღაც,
იმავე სამოსში, აღსასრულის დღეს რომ ემოსა,
სახეც ისევე მოეხატა ფერ-უმარილით,
ქამთასვლის კვალი, წარუშლელი, სულ ოდნავ მაინც
რომ წაეშალა, და ამდენი უბედურების
მიუხედავად ისევე ისე ამაყი ჩანდა.
ახლო მოვიდა ჩემს საწოლთან და მითხრა: „ძრწოდე,
ასულო ჩემო, დედაშენის კვალზე შემდგარო,
შენც ჩემებრ გრისხავს ებრაელთა უწყალო ღმერთი
და მებრალეები, რადგან მისი მსახვრალი ხელი
გიახლოვდება“. ამ საზარი სიტყვების შემდეგ
ჩემს სასთუმალზე დაიხარა. მსურდა მკლავები
შემომეხვია, მაგრამ, ვაგლახ, წავაწყდი მხოლოდ
დაჩეჩქვილ ძვლებს და სისხლიანი ხორცის ნაფლეთებს,
ძაღლები ღრენით ერთმანეთს რომ გლეჯდნენ პირიდან.

ა ბ ე ნ ე რ ი
ღმერთო!

გ ო თ ო ლ ი ა

უეცრად სხივოსანი ბავშვი ვიხილევ
იუდეველი ქურუმების თეთრი სამოსით.
მისმა ნათელმა გამოხედვამ, სათნო იერმა
იმ საშინელი ხილვის შემდეგ შვება მომფინა,
მაგრამ ანაზღად მუხანათმა ბასრი ხანჯალი
პირდაპირ გულში მისწორა და ვადამდე ჩამკა.
ვიცი, თქვენ ამას წარმოსახვის თამაშად ჩათვლით,

არაფერს მისწერს ჩემს სიზმარში არ დაინახავთ.
თავდაპირველად მე თვითონაც ასე მეგონა.
ეს ყველაფერი ცხელი ღამის დახუთულ ჰაერს
დავებრალებ და ჩემი შიშის თვითონვე შემრცხვა.
მაგრამ თავიდან განმეორდა ჩემი ზმანება
და იმავ ბავშვმა იმავ ხანჯლით გული გამიპო.
თავზარდაცემულს გამეღვიძა. ოფლში ვცურავდი.
სასწრაფოდ ავდექე, მივაშურე ბაალის ტაძარს,
საკურთხეველთან დამხობილმა დიდხანს ვილოცე,
მაგრამ ამაოდ. ყოვლისშემძლე ყოფილა შიში.
დღეს გულმა აქეთ, ამ ტაძრისკენ გამომიწია,
რომ ებრაელთა ღმერთისათვის შესაწირავი
მომერთმია და მისი რისხვა ამით დამეცხრო.
დიდო ქურუმო, გთხოვ, შემიწოდო ბაალის მიმართ
ეს შეცოდება: უკვე ჩემს თავს აღარ ვეკუთვნი.
ტაძარში როგორც შემოვდი, ხალხი იმწამსვე
გასასვლელს ეცა, ჩაიშალა ღეთისმსახურება.
წინ იოდაე გადამიდგა სახეშეშლილი
და რალაც მითხრა... რა, არ მახსოვს... ყურს არ ვუგდებდი...
ჩემს თვალწინ, ჰოი საოცრებავ, ის ბავშვი იდგა,
(უმაღლ ვიცანი!) სიზმარში რომ გული გამიპო.
წარმოიდგინეთ ჩემი შიში და განცვიფრება!
იგივე სახე! ისეთივე სათნო იერი!
ზუსტად იგივე გამოხედვა! ქურუმის გვერდით
იდგა და სელის მოჭათქათე სამოსი ეცვა.
მერე კი გაქრა, ეტყობოდა, მე გამარიდეს.
აი, ეს არის, რაც მინდოდა მემბნა თქვენთვის,
აი, ეს არის, აქედან რომ აღარსად მიშვებს.
ხომ საოცარი დამთხვევაა? რას იტყვი, მათან?

მ ა თ ა ნ ი

სიმართლე გითხრა, ეს დამთხვევა ძალზე მაშინებს.

გ ო თ ო ლ ი ა

შენც იქ იყავი და ის ბავშვი ნახე, აბენერ.

ვინ არის იგი? ვისი სისხლის? ვისი გვარ-ტომის?

ა ბ ე ნ ე რ ი

იქ ორნი იყვნენ, ქალბატონო, ქურუმის გვერდით.
ერთი მათგანი იოდაეს შვილია, ვიცი,
ხოლო მეორეს მე არ ვიცნობ.

მ ა თ ა ნ ი

ვინც გინდა იყვნენ,
კარგი იქნება, ორივესგან თავს თუ დავიზღვევთ.
იოდაეზე რასაც ვფიქრობ, მოგეხსენებათ.
სულაც არ მინდა წყენისათვის შური მივაგო.
არა, მე მხოლოდ უზენაეს სამართალს ვიცავ.
ვთქვავთ, იოდაეს შვილიცაა, მერე რა მოხდა?
ბოროტმოქმედი უნდა მოკვდეს!

ა ბ ე ნ ე რ ი

ბოროტმოქმედი?
იმ ბავშვს უწოდებ ბოროტმოქმედს? ასეთი რა ქნა?

მ ა თ ა ნ ი

რა და ხანჯალი დაგვანახა მის ხელში ზენამ
და ზენა რასაც მიგვანიშნებს, არ შეიძლება
სანდო არ იყოს.

ა ბ ე ნ ე რ ი

ასე როგორ უჯერებ სიზმარს!
ტყუილუბრალოდ გასურს დაღვარო უმანკო სისხლი?
ჯერ არც კი იცი, ვინ არის და სადაურია!
მაინც რაშია დამნაშავე?

მ ა თ ა ნ ი

შიში აღგვიძრა.
თუ იგი დიდი გვარისაა, ეს კიდევ უფრო
გვავალდებულებს, რომ დავსაჯოთ. თუ მდაბია,
ღირს კია, ვილაც მდაბიოზე ამდენს ვლაობდეთ?
ხელმწიფემ უნდა სამართალი მსწრაფლ განაჩინოს.
მრავალი ტახტი, დამხობა რომ ელოდა თითქოს,

საექვო პირთა სწრაფი დასჯით გადარჩენილა.
ზედმეტს ნუ ვიზამთ. ხელმწიფისგან ექვემიტანილი
დამნაშავეა და თავისი უნდა მიეზლოს.

ა ბ ე ნ ე რ ი

არ ეკადრება ეს სიტყვები ღვთისმსახურს, მათან!
მე, ვინც ბრძოლებში გავიზარდე, ვინც ხელმწიფეთა
შურისძიების იარაღი ვიყავი ოდით,
მე, ომის მსახურს, სისხლისა და სიკვდილის როშარს,
იმაზე უნდა მიხდებოდეს აქ ლაპარაკი,
რომ გვმართებს ვიყოთ ლმობიერნი მოყვასის მიმართ?
შენ კი, ვინც მასზე მამობრივად უნდა ზრუნავდე,
ვინც აქ მშვიდობის მსახურად ხარ დადგინებული,
იმის ნაცვლად, რომ შეანელო მეფეთა რისხვა,
უცოდველ ყრმათა განუკითხავ დასჯას ქადაგები
პირდაპირ გეტყვი, ქალბატონო, რაკი შენ თვითონ
მიბრძანე, ვიყო პირდაპირი: რა გაკრთობს ასე?
ფუჟი ზმანება? უსუსური ბავშვი, რომელიც
ალბათ შეცდომით ვიამსგავსე სიზმარში ნანახს?

გ ო თ ო ლ ი ა

მე თვითონ მინდა დავიჭერო, რომ მართლა შეეცდი,
და, რომ შიშისთვის საფუძველი მართლა არა მაქვს.
მაგრამ ექვები საბოლოოდ რომ გამეფანტოს,
ახლოდან ვნახავ, უკეთესად დავაკვირდები.
გთხოვ, ორივენი ჩემს წინაშე მოაყვანილო.

ა ბ ე ნ ე რ ი

ვაითუ...

გ ო თ ო ლ ი ა

როგორი შენ გგონია, რომ გაურჩებას
გამიბედავენ? მერე უარს რითი ახსნიან?
ამით ხომ ექვებს კიდევ უფრო გამიმძაფრებენ?
წადი, უბრძანე იოდაეს და იოსაბეთს,
ორივე ბავშვი აქ მომგვარონ დაუყოვნებლივ.

ვხედავ, აბენერ, რომ ეს თქვენი ღვთისმსახურები
ვერ აფასებენ გოთოლიას დიდსულოვნებას.
ენებს იფხანენ და ჩუმ-ჩუმად ხალხს მიმხედრებენ.
სხვა ჩემს ადგილას ნანგრევებად აქცევდა ტაძარს
და მის მსახურებს ერთიანად ამოუყუჟავდა.
მეც ამეცხება მოთმინების ფიალა, ვატყობ.
ასე უთხარი იოდაეს, თავს ნუ გაუჟვა,
ნუ მომაყენებს ხელმეორედ შეურაცხყოფას,
თორემ ინანებს. აბა, წადი.

გაგონსვლა მეთქვესა

გოთოლია, მათანი, გოთოლიას ამაღლა

მათანი

ახლა კი გეტყვი,
რას ვფიქრობ მართლა. ეს ტაძარი ურჩხულს დაბადებს
და ვიდრე მეხი დაგვეტყდომია, რამე ვიღონოთ.
მეფეთა გვარის ერთგულია ეს აბენერი,
დღესაც მოსულა უთენია და რალაცაზე
იოდაესთან საიდუმლოდ უსაუბრია.
გუმანით ვხვდები, იოდაეს სურს ეგ ყმაწვილი
მეფედ აკურთხოს, შეიძლება შვილია მისი,
თუმცა ვისია, სულ ერთია...

გოთოლია

შენმა ნათქვამმა
უეცრად თვალი ამიხილა, ყველაფერს მივხვდი.
და მაინც მინდა, ვნახო იგი და ვესაუბრო,
აუცილებლად წამოსცდება, თუ რამე იცის.
მოკლედ, მე ბავშვთან შევეყოვნდები მცირედი ხანი,
შენ კი წადი და შეუდექი საქმის თადარიგს,
ჩემს ტვიროსელებს გადაეცი, რომ გაემზადონ.
ოლონდ ჩუმი და უგანგაშოდ. ხალხს ნუ შეყრიან.

გამოსვლა ვეუვიდე

იოასი, იოსაბეთი, გოთოლია, ზაქარია, აბენერი, სალომითი,
ორი ლევიტი, ქორო, გოთოლიას ახალა

იოსაბეთი (ორ ლევიტს)

უფლის მსახურნო, თქვენ არ იცით, რა განძს გაბარებთ.
თვალის ჩინივით გაუფრთხილდით ორივე ყმაწვილს.

აბენერი (იოსაბეთს)

მაგათზე ზრუნვა მე მომანდეთ, მეფის ასულო.

გოთოლია

ღმერთო! ის არის, ის ბავშვია სიზმრად ნანახი
კვლავ დამეუფლა წედანდელი შიში და ზაფრას
თქვი, იოდაეს დედაკაცო, შენი შვილია?

იოსაბეთი

რომელზე ბრძანებთ, ქალბატონო?

გოთოლია

ამაზე.

იოსაბეთი

არა.

ჩემი ეს არის.

გოთოლია (იოასს)

შენ ვისი ხარ? მომიახლოვდი
და მიპასუხე.

იოსაბეთი

ქალბატონო, ღმერთია მოწმე...

გოთოლია (იოსაბეთს)

მას ვეკითხები და პასუხსაც თვითონვე გამცემს.
შენ ნუ ერევი.

იოსაბეთი

ხომ უყურებ, ჭერ სულ ბავშვია,
რა უნდა გითხრას, რა პასუხის გაცემას შეძლებს.

გოთოლია

ბავშვი რომ არის და ტყუილი არ უსწავლია,
სწორედ ამიტომ, რასაც ფიქრობს, პირდაპირ იტყვის.
ყველაზე უკეთ სინამდვილეს მისგან გავიგებ.

იოსაბეთი (თავისთვის)

ღმერთო მალალო, შენი სიბრძნით აამეტყველე.

გოთოლია

აბა, პატარავ, თქვი, რა გქვია.

იოსანი

ელიაკიმი.

გოთოლია

ვისი შვილი ხარ?

იოსანი

დედ-მამისა არა ვიცი რა,
არც მინახავს და არც რაიმე მსმენია მათზე,
უფალი არის ერთადერთი ჩემი პატრონი.

გოთოლია

მამ, ობოლი ხარ?

იოსანი

მშობლებისგან მიტოვებული.

გოთოლია

დიდი ხანია, მიგატოვებს?

იოსანი

როგორც კი გავჩნდი.

გოთოლია

სადაური ხარ? სამშობლოზე თუ იცი რამე?

იოსანი

ჩემი სამშობლო ღმერთია და ეს ტაძარია.

გოთოლია
ტაძარში ვინლა მოგიყვანა?

იოასი

უცნობმა ქალმა.

არ თქვა, ვინ იყო. წავიდა და აღარ მოსულა.

გოთოლია
სად უპოვინხარ?

იოასი

მგლებისათვის წავურთმევივარ.

გოთოლია
სანამ ლაპარაკს ისწავლიდი, ფეხს აიდგამდი,
ვინ გზრდიდა, შვილო?

იოასი

ღმერთი მზრდიდა. ღმერთი ზრდის ობოლს,
თავის გაჩენილს განსაცდელში არ მიატოვებს.
ჩიტის ბარტყსაც კი, თოთო ბარტყსაც, ის უჩენს საზრდოს.
მისი სიკეთე ყველასა და ყველაფერს სწვდება.
ბინა ტაძარში დამიღო და საკვებად მომცა
საკურთხეველზე მოტანილი შესაწირავი.

გოთოლია

რა მემართება ასეთი რამ ჯერ არ მომსვლია!
მისმა ბავშვურმა სიწრფელემ და მისი ხმის სიტყბომ
გული მომიღბო, შეუმჩნევლად დამიცხრო რისხვა.
აღარ მეგონა... სიბრაალული მეც შემძლებია.

აბენერი

ნუთუ ამისი გეშინოდათ? ახლა ხომ ხვდებით,
რომ არასოდეს არ ახდება თქვენი სიზმარი.
ან უკვე ახდა ის ხანჯალი, რომელიც ბავშვმა
გულში გიწვდინათ, დღევანდელი სიბრაალულია!

გოთოლია (იოსაბეთს და იოასს)
წასვლას აპირებთ?

იოსაბეთი

რაც გნებავდა, ხომ ჰკითხე უკვე
და თავი რომ არ შეგაწყინოს, ჯობს, გაგარიდო.

გოთოლია

არა, ჯერ დარჩით. ამ ტაძარში მთელი დღეები
რას საქმიანობ?

იოასი

ღმერთს ვადიდებ. წმინდა მამები
საღვთო წიგნიდან მასწავლიან წერას და კითხვას.
სჯულს მიმართავენ.

გოთოლია

მერე სჯული რას გეუბნება?

იოასი

რომ მთელი გულით შევიყვარო უფალი ჩვენი,
რომ წაწყმდებიან, ვინც უარპყო მისი სახელი,
რომ დასჯის ყველა კაცისმკვლელს და ბოროტის მზრახველს,
სძულს ქედმაღლობა და ობლების მწყალობელია.

გოთოლია

კარგი, შენ ახლა ეს მითხარი, მაგ თქვენს ტაძარში
ამდენი ხალხი რას აკეთებს?

იოასი

ადიდებს უფალს.

გოთოლია

სხვა არაფერი აქ არ ხდება?

იოასი

არა. ტაძრიდან
განდევნილია ყოველგვარი საერო საქმე.

გოთოლია

თავშესაქცევი თუ გაქვს რამე?

იოასი

საკურთხეველთან

ზოგჯერ დიდ ქურუმს საკმეველს ან მარილს მივაწვდი,
ყურს ვუგდებ ლოცვებს, თვალს ვადევნებ ღვთისმსახურებას.

გოთოლია

საწყალი ბავშვი მერე მაგით როგორ ერთობი?
წამოდი, შვილო, სასახლეში წაგიყვან ჩემთან,
სამეფო კარის ბრწყინვალეობა არ გინდა ნახო?

იოასი

მერე უფალი დავივიწყო?

გოთოლია

ნუ დავივიწყებ.

ვინ გატანს ძალას.

იოასი

თქვენ რომ მასზე არა ლოცულობთ?

გოთოლია

მერე რა მოხდა, შენ ილოცებ.

იოასი

ყოველ ცისმარტ

უნდა ვუყურო ბაალს როგორ ემსახურებით.

გოთოლია

ჩვენ ჩვენი ღმერთი გვეყოლება, შენ შენი გყავდეს,
განა ორივე დიდი ღმერთი არაა?

იოასი

არა.

ნამდვილი ღმერთი მარტოოდენ ჩემი ღმერთია,
შენი კი მხოლოდ კერპია და არარაობა.

გოთოლია

ჩემს სასახლეში ბედნიერი ცხოვრება გელის.

იოასი

წარმავალია აკაკების ბედნიერება.

გოთოლია

აკაკად ვის თვლი?

იოსაბეთი

ჯერ ბავშვია, თვითონ არ იცის,
რას ლაპარაკობს.

გოთოლია (იოსაბეთს)

მხოლოდ იმას, რაც თქვენ ასწავლეთ.

პირდაპირ გეტყვი, ელიაკიმ, მე შენ მომხიბლე.

ჩვეულებრივი ბავშვი არ ხარ, ცხადზე ცხადია.

უთუოდ იცი, მე ვინა ვარ. იუდევეთის

დედოფალი ვარ და მემკვიდრე არ გამაჩნია.

ბარემ ახლავე გაიხადე ეგ უბადრუკი

ხამის ხალათი და ახლავე წამოდი ჩემთან.

რაც მაბადია, ყველაფერი შენი იქნება.

მეფურად მოგრთავ, ჩემს სუფრაზე მოგიჩენ ადგილს,
ღვიძლი შეილივით მეყოლები.

იოასი

ღვიძლი შეილივითი

გოთოლია

ჰო, რას გაჩემდი, მიპასუხე.

იოასი

ასეთი მამა

უნდა გავწირო სამუდამოდ და მერე ვისთვის...

გოთოლია

ვისთვის?

ასეთი დედისათვის.

გ ო თ ო ლ ი ა (იოსაბეთს)

ხომ გაიგონე.

მეხსიერება არ ღალატობს. ბავშვის სიტყვებში ვხედავ შენსა და იოდაეს ჭეშმარიტ სახეს. გასაგებია. აი, თურმე როგორ ზრდით ბავშვებს, როგორ იყენებთ გოთოლიას ლმობიერებას. შიშს და სიძულვილს თესავთ მათში, რომ სიყრმიდანვე შეუძრწუნებლად ვერ წარმოთქვან ჩემი სახელი.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

ჩვენ მხოლოდ იმას ვეუბნებით, რაც ყველამ იცის. აკი თვითონვე არა მალავ. ამაყობ კიდევ.

გ ო თ ო ლ ი ა

ღიახ, ვამაყობ, რომ ავიღე დედ-მამის სისხლი, შური ვიძიე ჩემს საკუთარ სისხლსა და ხორცზე! არადა, რა ქნეს! დამიხოცეს მამა და ძმები! ძაღლებს მიუგდეს დასაჯიჯგნად დედის ცხედარი! ოთხმოც უფლისწულს, (ჰა, როგორი სანახავია!) ოთხმოც უფლისწულს ყველას ერთ დღეს გამოსჭრეს ყელი. მერედა რისთვის? ვილაც უბირ წინასწარმეტყველს დედაჩემმა რომ თავხედობა არ აპატიო! თუ ვიქნებოდი დედაჩემის შვილობის ღირსი, მე ამის მნახველს რომ წყალწყალა ცრემლი მენტხია, დაუოკარი მძვინვარებით არ აღვსილიყავ და მკვლელობისთვის მკვლელობითვე რომ არ მიმეგო! ღიახ, ისევე აღმოვფხარი დავითის თესლი, როგორც ბედშავი მამაჩემის თესლი აღმოფხვრეს. თქვი, რას იზამდით! არა, არა, თქვი, რას იზამდით, რომ ერთი წამით აეყოლოდი დედობრივ გრძნობას, რომ ჩემი სისხლი ჩემივე ხელით არ დამეღვარა და თქვენთვის ყინი არ ჩამეკლა ჯანყის და შფოთის! მაგ თქვენი ღმერთის შურისგებამ აქაბის სახლზე

ბრმა სიძულვილით შემაქულა დავითის მოდგმა,
ღვიძლი შვილიც კი უცხოთესლი გახადა ჩემთვის.

იოსაბეთი

უფალი განსჯის საბოლოოდ მართალს და მტყუანს.

გოთოლია

უფალიდაა ერთადერთი თქვენი ნუგეში.

რას ამბობს, როდის მოგივლენთო, მსხნელს რომ შეგპირდათ?

ძეს დავითისას, მთელი ქვეყნის ნუგეშს და იმედს?

ხომ არ გაწბილდით? მაგრამ, კარგი, გადავდოთ დავა.

დროა წავიდე. რისი ნახვაც მინდოდა, ვნახე,

კმაყოფილი ვარ.

აბენერი (იოსაბეთს)

შევასრულე დანაპირები.

უვნებელია შენი განძი. გთხოვ, ჩაიბარო.

გამოსვლა მერვე

იოღაე, იოსაბეთი, იოსაი, ზაქარია, აბენერი, სალომითი,
ლევიტები, ქორო

იოსაბეთი

თუ გაიგონე?

იოღაე

გავიგონე. გვერდით ვიყავი.

მართლაც რომ დიდი მღელვარება გადაიტანე.

მე და ლევიტებს თვალი ფხიზლად გვეპირა თქვენზე

და ყოველ წუთას მზად ვიყავით მოსაშველებლად.

(კოცნის იოსას.)

მამაცო ბავშვო, ღმერთი იყოს შენი მფარველი,

დღეს კიდევ უფრო განადიდე სახელი ღვთისა.

მადლობელი ვარ, მადლობელი, აბენერ ჩემო,

არ დაგავიწყდეს, დათქმულ დროზე აქ გელოდები.

ჩვენ კი წავიდეთ, გავაგრძელოთ ღვთისმსახურება.
მაგრამ მანამდე უნდა საღვთო ზვარაკი დავეკლა,
უნდა ახლავე გადავრეცხო ბოროტი კვალი,
სისხლი ვაპკურო, ეგ ავსული რასაც შეეხო.

გამოსვლა მაცხრე

ქორო

პ ი რ ვ ე ლ ი ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი
ეს რა ვარსკვლავი ამოგვიბრწყინდა?
ეს ყრმა ვინ არის,
საკვირველი ეს ყრმა ვინ არის,
ყველა საცთური რომ განირიდა?

ს ხ ვ ა

შეძრწუნებული როცა გარბოდა
ხალხი, რომელიც გოთოლიას ღმერთმა დააფრთხო,
ხმა აღიმალდა ყრმამ უშიშარმა
და ყველას ამცნო,
რომ ის ღმერთი არაა ღმერთი,
რომ ჭეშმარიტი მარტოოდენ ჩვენი ღმერთია.

ს ხ ვ ა

ვინ გვითხრას შენი საიდუმლო,
ძვირფასო ყრმაო,
ვინ ხარ და ვისი შთამომავალი?

ს ხ ვ ა

სწორედ ასევე იზრდებოდა
სამუელი აღთქმის კარავთან,
რომ ბოლოს სიბრძნით დაემწყსო ერი.
მისებრ მოსწმინდე მამულს ცრემლი,
ნუგეში მოეც!

ს ხ ვ ა (მღერის.)

ნეტარ არს იგი, ვინც სიყრმიდანვე
ღვთის კვალზე დადის,
ღვთის სიტყვას ისმენს.

უფლის ტაძარში
მშვენიერი იზრდება ბავშვი,
ბავშვი, ზეგარდმო მადლით მოსილი,
და მის სიწმინდეს
ბოროტება ვერ შექხვებია.

ქ ო რ ო

ნეტარ არს იგი, ვინც სიყრმიდანვე
ღვთის კვალზე დადის,
ღვთის სიტყვას ისმენს.

ი გ ი ვ ე ხ მ ა (მარტო.)

ღელისპირს ყვავის
მშვენიერი თეთრი შროშანი,
ღელისპირს, სადაც
ქართეხილი ვერ ეკარება.
უფლის ტაძარში
მშვენიერი იზრდება ბავშვი,
ბავშვი, ზეგარდმო მადლით მოსილი,
და მის სიწმინდეს
ბოროტება ვერ შექხვებია.

ქ ო რ ო

ნეტარ არს იგი, ვინც სიყრმიდანვე
ღვთის კვალზე დადის,
ღვთის სიტყვას ისმენს.

ე რ თ ი ხ მ ა (მარტო.)

ღმერთო მაღალო,
რატომაა, რომ სათნოებას
ყოველ ნაბიჯზე ხიფათი ელის
და, ვინც გეძიებს,

ვინც სიმართლით გემსახურება,
ღევნილი დაძრწის კარიდან კარად?
სად შეაფაროს ღვთისკაცმა თავი?
ცოდვით აივსო ქვეყნიერება.

ს ხ ვ ა

ვაჰმე, სიონო, წმინდა სიონო,
ღვთის სამყოფელო,
დავითის ფუძევე,
რად გრისხავს ზენა?
წმინდა ტახტზე,
სამეფო ტახტზე,
დავითის ტახტზე ურჯულო გიზის!

ქ ო რ ო

ვაჰმე, სიონო,
წმინდა ტახტზე,
სამეფო ტახტზე,
დავითის ტახტზე ურჯულო გიზის!

ი გ ი ვ ე ხ მ ა

იქ, სადაც უწინ
სადიდებლებს უმღერდნენ უფალს,
სადაც დავითის ებანი ჟღერდა,
ვაჰმე, სიონო,
წმინდა სიონო,
დღეს უცხო ღმერთის დიდება ისმის,
უფლის სახელი არ იხსენება.

ე რ თ ი ხ მ ა (მარტო.)

ღმერთო, როდემდე,
ჰოი, როდემდე
უნდა ვუცქიროთ შენს დამცირებას?
შენს ტაძარშივე ხმამაღლა გგმობენ,
და ვისაც სწამხარ, შლეგებად თვლიან.
ღმერთო, როდემდე,

ჰოი, როდემდე
უნდა ვუცქირო შენს დამცირებას?

ს ხ ვ ა

გვეუბნებიან:
ნუთუ ვერ ხედავთ,
რომ თქვენი ღმერთი არაფერს გშველით?
შეეშვით ლოცვას, შეეშვით მარხვას,
მოდით, ვიგემოთ ცხოვრების სიტკბო.

ს ხ ვ ა

მოდით, მოვიკლათ ყველა წყურვილი,
დავიცხროთ ყველა ჟინი და ვნება,
ხვალ რა მოგვივა, არ იცის არვინ!
დრო გავატაროთ მღერით და როკვით!

ქ ო რ ო

გოდება მართებთ და არა მღერა,
წმინდა ქალაქის-
მარადიულ ბრწყინვალებას
ვერ იხილავენ!
მღერა ჩვენ გვმართებს, ვინც ღმერთმა გვითნო,
წარუვალ ნათელს ვინც გვაზიარა!

ე რ თ ი ხ მ ა (მარტო.)

სიამეთაგან რა რჩება ბოლოს?
სიზმრებისაგან რა რჩება დილით?
როცა დადგება განკითხვის ჟამი,
(ო, საზარელი გამოღვიძება!)
როცა გლახაკნი
უფლის ტაბლას მიუსხდებიან
და ნეტარებას იგემებენ,
მათ, უღმრთოთ, ცოდვილთ,
თასს. დაუდგამენ დასაცლელად
მწარეს, უძიროს,
მათ, წმინდა გზებით ვინც არ იარა!

ქორო
ო, რისხვის უამის
ო, სიზმარი მსწრაფლწარმავალი
ო, საზარელი გამოღვიძება!

მისამე მოქმედება

გამოსვლა პირველი

მათანი, ნაბალი, ქორო

მათანი

წადით, ასულნო, იოსაბეთს შეატყობინეთ,
რომ მათანია მოსული და აქ ელოდება.

პირველი ქალიშვილი

მათანის ღმერთო, აუბნიე უკეთურს თავგზა!

ნაბალი

რამ დააფეთათ! ხმაც არ გაგცეს, ისე გავარდნენ!

მათანი

მოდი, შევიდეთ.

გამოსვლა მეორე

ზაქარია, მათანი, ნაბალი

ზაქარია

არ გაბედოთ გადმობიჯება!
აქ ღვთისმსახურთა ალაგია, წმინდა ალაგი
და ფეხს ვერავინ შემოადგამს ლევიტის გარდა.
გაბრუნდით უკან! რა საქმე გაქვთ? რისთვის მოხვედით?
თუ მამაჩემის ნახვა გინდათ, ფუჰად გარჯილხართ,
დღეს წმინდა დღეა, ურჯულოებს ვერ ეჩვენება!
დღეაჩემი კი ლოცვადაა უკვე დამდგარი
და არავისთან სასაუბროდ არა სცალია.

მათანი

კარგი, ნუ ცხარობ, შვილო ჩემო, დაველოდებით.
მე დედოფლისგან საქმეზე ვარ გამოგზავნილი
და დედაშენის უნახავად ვერ წავალ ვერსად.

გამოსვლა მესამე

მათანი, ნაზალი

ნაზალი

დახე, ეს ლლაპიცი მამასავით რომ იფხორება!
მანც რა უნდა გოთოლიას, რატომ გაგზავნის?
საოცარია, რა მალიმალ იცვლის განზრახვას!
ჩერ კიდევ დილით მძვინვარებას ვერ იოკებდა,
უნდოდა რისხვა იოდაეს სისხლით დაეცხრო,
ხოლო ტაძარი ბაალისთვის გადმოელოცა.
წელან არ იყო, ეს ამბავი რომ მომახარე?
შემდეგ რა მოხდა? რამ უცვალა ასე გუნება?
მანსოვს, იოლად არ იცოდა თქმულის გადათქმა.
არადა, აფსუს, რა ნადავლი დაგვაქარგვინა!

მათანი

ეს ორი დღეა, მე თვითონაც ვერ ვცნობ დედოფალს.
სად გაქრა ძველი გოთოლია, უღრეკი, მტკიცე,
ის, ვინც იცოდა, მტერს რომ სძლიო, უნდა დაასწრო,
მოკლედ, ვაყვაცი, ნაღდი მამრი, ქალი კი არა!
ეს მძლავრი სულიც შეიწირა ამაო ქენჯნამ,
შიშობს, ყოყმანობს, ერთი სიტყვით, ქალია უკვე.
ვცდილობ, როგორმე წაეაქეზო, ავამოქმედო.
წელანაც უხამი ჩავაწვეთე და, რა გგონია?
გაჭრა! მიბრძანა, შევდგომოდი საქმის თადარიგს,
ტვიროსელთათვის გადამეცა, მზად ყოფილიყვენ,
თვითონ კი ბავშვთან საუბარი მოიწადინა.
მერე არ ვიცი, რა შეემთხვა, ან ჯადო უყვეს,
ან ბავშვი ველარ მიამსგავსა სიზმარში ნანახს,

ბრაზი თანდათან გაუნელდა, შიში გაუქრა და შურისგებაც ზვალინდელი დღისთვის გადადო. ვხედავდი, საქმე იშლებოდა. საჭირო იყო, რაღაც მეღონა. კვლავ ტყუილი მოვიშველიე. „ის ბავშვი-მეთქი, — მოეახსენე, — სიზმრად რომ ნახეთ, თურმე ბრწყინვალე გვარისაა და იოდაეს, როგორც გადმომცეს, შეთქმულებთან დაპყავს ჩუმ-ჩუმად, კიდევ ცოტაც და ახალ მოსედ გამოაცხადებს, ყალბი მისნობით მორწმუნენი სულ გადარია“. სიმატლე გითხრა, მე თვითონაც არ მოველოდი, ჩემი ნათქვამი ასე გულში თუ მოხვდებოდა. სახე ეცვალა, მიწისფერი დაედო უცებ. „კმარა ყოყმანი — თქვა გადაპრით, — საქმეს ვეწიოთ! უმჯობესია, მოსახდენი ახლავე მოხდეს. წადი, გადაეც იოსაბეთს დედოფლის თქმული: შემართულია მახვილი და ცეცხლი გიზგიზებს. თუ ის ყმაწვილი ჩემთვის მძევლად არ მოგიგვრიათ, თქვენი საყდარი ნასაყდრალად იქცევა დღესვე!“

ნ ა ბ ა ლ ი

თუ მართალია, მაგ ყმაწვილზე რასაც ამბობენ, უთვისტომოა და ტაძარში შემთხვევით მოხვდა, არ ჩაიგდებენ თავს საფრთხეში მისი გულისთვის.

მ ა თ ა ნ ი

შენ იოდაეს გულზვაობა კიდევ არ იცი. ყმაწვილს, რომელსაც ღვთის სახელზე უპირებს გაზრდას, თავისი ხელით გამომიყვანს და ჩამაბარებს? უმალ საზარელ სიკვდილს არჩევს, ისე კერპია. თანაც ზომ ხედავ, რა საეჭვოდ ევლება თავზე. შენ როგორ ფიქრობ, არ იციან ვითომ, ვინ არის? მე კი მგონია, რომ იციან. ეს ჩემი ეჭვი წელან დედოფლის მონაყოლმაც დამიდანტურა. მოკლედ, ასეა თუ ისეა, ბავშვს არ მომცემენ და მეც ეს მინდა! ცეცხლითა და მახვილით მოვალ! — საძულველ ტაძარს პირისაგან მიწისა აღვგვი

ნ ა ბ ა ლ ი

რატომ გძულს ასე? ნუთუ მხოლოდ ბაალის გამო?
გამოტეხილად უნდა გითხრა, არ მესმის შენი.
მე ისმაელის მოდგმისა ვარ, ჩემთვის ერთია
ებრაელების ღმერთიცა და შენი ბაალიც.

მ ა თ ა ნ ი

მართლა გგონია, რომ ისეთი ბრიყვი და ბრმა ვარ,
ღმერთად მიმაჩნდეს გაჩორკნილი უბრალო კუნძი?
ხელში ჩამეფშვნა, ვერაფერი ვერ მიშველია,
თავის საკუთარ სამსხვერპლოზე ჩრჩილები ქამენ.
მე წარმოშობით ლევიტი ვარ, უფლის მსახური,
და რომ პატივი აგრერიგად არ მყვარებოდა,
შეიძლებოდა, ღვთის ერთგული დავრჩენილყავ
და დღესაც ისევ ქედზე მდგმოდა მისი უღელი.
შენ მაინც იცი, არაერთხელ მაქვს მონაყოლი,
იოდაესთან რა სასტიკი ბრძოლა გადამხდა,
როდესაც დავა გაუუმართე საცეცხლურისთვის.
ყველა გზა ვცადე, ყველა ხერხი ვიხმარე, ნაბალ,
მაგრამ არ გაჭრა არაფერმა, დავმარცხდი მაინც.
აქაურობას გავეცალე, რა უნდა მექნა
და მალე ფეხი მოვიკიდე სამეფო კარზე.
თანდათანობით ხელმწიფეთა ყურთან მივჩოჩდი,
მათი ნდობა და სიყვარული დავიმსახურე,
ისე მისმენდნენ, როგორც ნამდვილ წინასწარმეტყველს,
და მეც ყველაფერს ვაკეთებდი მათ საამებლად.
მწარე სიმაართლეს ვუმაღავდი, გუნდრუქს ვუკმევდი,
ვარდებს ვუფენდი ფიანდაზად უფსკრულის პირას.
სიცრუის ბანგით გაბრუებულთ ლამის ამბოხად
ეჩვენებოდათ იოდაეს პირდაპირობა.
როცა ბრაზობდნენ, მე, პირიქით, ცეცხლს ვუკეთებდი
და ბევრი მტერიც მოვიცილე, რა დაგიმალო.
ბოლოს კი, როცა გოთოლიამ დიდი ტაძარი
აუგო ბაალს და გვიბრძანა, მასზე გველოცა,
როცა შებლალულ, დამცირებულ იერუსალიმს
ძაძები ეცვა, ხოლო ლევის შთამომავალნი

სირცხვილისა და სიმწრისაგან ცას შებლაოდნენ,
 მაშინ პირველმა დაეუჭირე მხარი დედოფალს,
 რჯულს გადაუდექი და ბაალის მსახური გავხდი,
 მერე ის იყო, დიდ ქურუმად ვეკურთხე კიდეც
 და, როგორც ხედავ, იოდაეს სწორი ვარ ახლა.
 მაგრამ სიმშვიდეს ვერ ველირსე, რადგან ჩემს სულში
 მიტოვებული ღმერთის ხსოვნა ისევ მარხია,
 მოულოდნელად გაიღვიძებს, ძრწოლით ამავსებს,
 ძარღვებში სისხლი მეყინება, თვალთ მიბნეულდება.
 გასაგებია, ჩემო ნაბალ? ახლა ხომ ხედები,
 რა ასაზრდოებს ჩემს სიშმაგეს და მძულვარებას.
 როდის იქნება, დავამხოზდე ამ პირქულ ტაძარს
 როდის იქნება, ცხედრებსა და ნანგრევებს შორის
 სამარადისოდ დავამსხვრევდე სინდისის ქენჯნას,
 მოვისვენებდე. მაგრამ აგერ იოსაბეთიც.

გამოსვლა მითხე

იოსაბეთი, მათანი, ნაბალი

მ ა თ ა ნ ი

მეფის ასულო, დედოფალმა გამომავზაენა,
 სასიკეთო და სამშვიდობო ამბავი მომაქვს,
 ამიტომაა, რომ პირველად შენ მოგაშურე,
 შენ, ვისაც ეგზომ ნაზი სული მოგმადლა ზენამ.
 იოდაეზე ხმა დაირხა, ამბოხს აწყობსო,
 მე ეს ამბავი, რა თქმა უნდა, ჭორი მგონია,
 დედოფალმა კი დაიჭერა, რისხვით აღივსო
 და იოდაეს შესაპყრობად ხალხს აგზავნიდა.
 გადავივიწყე ძველი მტრობა და შენი ქმარი
 სიკვდილს დავხსენი, თუმცა ისიც მშვენივრად ვიცი,
 მის დღეში მე რომ ვყოფილიყავ, არ დამზოგავდა.
 გული მოვუღბე გოთოლიას, დავაშოშმინე
 და შენს წინაშე ვდგავარ ახლა მშვიდობის მაცნედ.
 მილით, განაგრძეთ ეგ ზეიმი, ნუ შებრკოლდებით,

არავინ გერჩით, არაფერი არ გემუქრებათ,
დედოფალს თქვენთან ერთადერთი თხოვნა აქვს მხოლოდ!
ის ბავშვი უნდა გამატანოთ, აქ რომ უნახავს.

ი ო ს ა ბ ე თ ი
ელიაკიმი?

მ ა თ ა ნ ი

მე მრცხვენია დედოფლის ნაცვლად,
ასე არ უნდა აპყლოდა უაზრო სიზმარს,
მაგრამ მტრად ჩაგთვლით, რომ ეს თხოვნა არ შეუსრულოთ.
„თუ მშვიდობა გსურთ, ბავშვი დღესვე მომგვარეთ მძევლად“,
ამას გითვლით და მოუთმენლად მოელის პასუხს.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

რა მშვიდობაა, თუ ამისთვის საფასურს ითხოვს!

მ ა თ ა ნ ი

არ ვიცი, რატომ გებევრებათ ეგ საფასური.
უნდა დათანხმდეთ, საყოყმანო არაფერია.
გულწრფელად გირჩევთ.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

ვინ ენდობა შენს გულწრფელობას!
ხომ იქნებოდა სასწაული, რომ ცბიერ მათანს
ალალი გულით ეთქვა ანდა ეზრახა რამე,
ან ერთხელ, თუნდაც უნებლიეთ სიკეთე ექნა!

მ ა თ ა ნ ი

კარგი, დაწყნარდი; რატომ ღელავ, მეფის ასულო,
შენს ზაქარიას, როგორც ხედავ, არავინ გართმევს.
მართლა და მართლა, რა გაგიხდათ ეს უცხო ბავშვი,
ასე რომ თავზე დაჰკანკალებთ და ვერ ელევით.
რა საუნჯეა ამისთანა? იქნებ ისაა,
მხსნელს რომ ეძახით, ოდესღაც რომ აღგითქვათ ზენამ?
სანამ უარით გამისტუმრებთ, გიჯობთ, დაფიქრდეთ,
თორემ ის ჭორი არ ვირწმუნო...

იოსაბეთი

რომელი ჭორი?

მათანი

რომ ბავშვი დიდი გვარისაა და იოდაეს
რალაც ფარული მიზნისათვის სჭირდება იგი.

იოსაბეთი

და ეს მათანმაც დაიჭერა, რაკი ხელს აძლევს.

მათანი

თუ მართლა ეცდები, დამარწმუნე ჩემს შეცდომაში,
ამისთვის შენი ერთი სიტყვა საკმარისია.
ვიცი, რომ ტყუილს არ იკადრებს იოსაბეთი,
ვიცი, რომ იგი სიცოცხლესაც არ ინდომებდა,
სიცრუის ფასად რომ ჰქონოდა გამოსასყიდი.
ჰოდა, მითხარი, ყველაფერში დაგერწმუნები,
მაგ ყრმის შესახებ არაფერი არ იცით მართლა?
მართლა არ იცით, ვინ არის და ვისი შვილია,
შენს მეუღლესთან ამ ტაძარში საიდან მოხვდა?
მისი წარსული ბნელითაა მართლა მოცული?
თუკი ის ღმერთი, თქვენ რომელსაც ემსახურებით...

იოსაბეთი

როგორ გაბედე, უკეთურო, ღმერთის ხსენება!
როგორ წარმოთქვი ბილწი ბავით მისი სახელი!
ვითომ ძალიან გული გეწვის ღვთის სამართალზე,
გაუტანლობის, მზაკვრობის და ბილწების ბუდევ,
სულთ ხორცამდე გაქლენთილო სიცრუის შხამით
და კეთროვანთა საკრებულოს თავში მქდომელო!

გამოსვლა მხუთე

იოდაე, იოსაბეთი, მათანი, ნაბალი

იოდაე

ეს სად ვარ? ამას აქ რა უნდა? საიდან მოხვდა?
მეფის ასულო, როგორ დგახარ მაგ ავაზაკთან

ვით სწორი სწორთან, შენ, დავითის შთამომავალი
არ გეშინია, მაგის ფერხთით არ გასკდეს მიწა
და ორივენი არ წაგლეკოთ ქვესკნელის ალმა,
ან ეს კედელი უცებ თავზე არ გადმოექცეს
და ნანგრევებში შენც არ მოჰყვე მაგასთან ერთად?
რაზე მოსულა ეს ურჯულო, ეს გარეწარი?
რას წამლავს ჰაერს მყრალი სუნთქვით? რა უნდა ჩვენგან?

მ ა თ ა ნ ი

ისევ მძვინვარებს იოდაე, თუმცა უჯობდა,
გამოეჩინა ცოტა მეტი გონიერება
და უკეთესად შეხვედროდა დედოფლის მაცნეს.

ი ო დ ა ე

რალაც ამბავი მოიტანა, უმაღვე მივხვდი.
წყეულიმც იყოს! კარგს არაფერს მოგვახარებდა!

მ ა თ ა ნ ი

უკვე ვაუწყე იოსაბეთს დედოფლის ნება.

ი ო დ ა ე

ღვთის პირისაგან გავარდნილო, წადი, გამშორდი!
სხვაგან აავსე საწყაული ცოდვათა შენთა!
ღალატისათვის შენც წაწყმდები, როგორც დოეგი,
როგორც დათანი, აბირონი, აქიტოფელის
იეზაბელის ძაღლთა ხროვა მოგყვება კვალზე,
მალე, სულ მალე მოგწვდებიან და დაგფლეთავენ,
ახლოა ჟამი! მოიწია განგება ღვთისა!

მ ა თ ა ნ ი

მაგასაც ვნახავთ... დღესვე ვნახავთ, ჩვენ ორში რომელს...
ვის მოეწევა... მაგრამ კმარა, წავიდეთ, ნაბალ.

ნ ა ბ ა ლ ი

იქით რა გინდა, სად მიდიხარ? ნუ დაიბენი.
გზა აქეთ არის.

იოდაე, იოსაბეთი

იოსაბეთი

ქარიშხალი უკვე დაიწყო.
გაცეცხლებული გოთოლია გეთხოვს ელიაკიმს.
მე მგონი, ბავშვის საიდუმლო უკვე გაიგეს
და რა საქმე გვაქვს განზრახული, ეგეც იციან.
მათანა ლამის ყველაფერი პირდაპირ მითხრა.

იოდაე

საკვირველია, რა შეეძლო ეყნოსა მათანს?
აღბათ ზედმეტად შეშფოთლი და შეგატყო რამე.

იოსაბეთი

არა მგონია. რაც შემეძლო, თავს ვიკავებდი.
მაგრამ ეს უკვე სულ ერთია. საფრთხე კარზეა.
საქმის დაწყება სხვა დროისთვის უნდა გადავდოთ
და ბავშვიც სადმე გადავმალოთ დაუყოვნებლივ.
ნება მიბოძე, სანამ ლაშქრით შემოგვდგომიან,
წავიყვანო და ხელმეორედ გადავარჩინო.
ჯერ გზა ხსნილია. უდაბნოში გავიხიზნებით.
აქედან ერთი საიდუმლო გასასვლელია,
ისე გავივლით მთელ ქალაქს და გადავალთ კედრონს,
თვალს ვერვინ მოგვეკრავს, არ შეგვხვდება ძეხორციელი.
იმ უდაბნოში დავსახლდებით, სადაც დავითი
ემალეზოდა აჯანყებულ საკუთარ პირმშოს.
თუმცა უდაბნო საშიშია, უდაბნო არ ღირს...
არა, ლომების და აფთრების არ მეშინია,
მე მხოლოდ იმის მეშინია, რომ ჩვენს სამალავს
ვინმე შემთხვევით მოაგნებს და დედოფალს ეტყვის.
ყველაფერს სჯობდა იუსათვის გვეთხოვა შეველა
და ჩვენი განძი შესანახად მასთვის მაგვენდო.
თან გზა მოკლეა, ახლოსაა მისი საჩუქარი,
თუ დროზე წავალთ, სამშვიდობოს ვიქნებით დღესვე.

როგორც სახავენ, ისე გულქვა როდია იუ,
თანაც ამბობენ, პატივს სცემსო დავითის სახელს,
არ შეიძლება, იოასი არ შეიფაროს.
ან კი იქნება ქვეყანაზე ისეთი მეფე,
მართლა მეორე იეზაბელს თუ არ უშვია,
არ განიმსკვალოს სიბრალულით ამ ბავშვის მიმართ?

ი ო ლ ა ე

ეტყობა, შიშმა შთაგაგონა ეგ მხდლური აზრი.
მაშ, ისე წახდი, რომ იუზე ამყარებ იმედს?

ი ო ს ა ბ ე თ ი

რატომ გგონია, თითქოს იუ არ იყოს სანდო?
თვითონ უფალმა არ აასხა მას იარაღი
და წმინდა საქმის აღსრულება არ დაეცა?
ღვთის არჩევანში შეიძლება ეჭვის შეტანა?

ი ო ლ ა ე

იუ, ღვთისაგან არჩეული და ხელდასხმული,
ვისზედაც ახლა უკანასკნელ იმედს ამყარებ,
ღვთისუმაღური არ გამოდგა? ხელი არ ახლო
იეზაბელის და აქაბის ამაზრზენ ასულს
და ისრაელის ხელმწიფეთა უსჯულოება
რჯულად აქცია, ტაძარს უგებს ეგვიპტურ ღმერთებს.
სიმადლეებზე კვლავ გრძელდება საკმევლის კმევა,
რომლის სურნელი ღმერთისათვის უამურია.
იუს არ ძალუძს, უფლის ნება რომ აღასრულოს,
წმინდა გული და სუფთა ხელი სჭირდება ამას.
უნდა მივენდოთ ღვთის განგებას, ტახტის მემკვიდრე
გამოვაჩინოთ და სასწრაფოდ მეფედ ვაკურთხოთ.
ესაა ახლა ერთადერთი გამოსავალი.
მაშ, ვიმოქმედოთ, დათქმულ საათს ნულარ დავუტდიოთ
დრო აღარ ითმენს. საჭიროა დავასწროთ მათანს.

იოდაე, იოსაბეთი, აზარია, ქორო და რამდენიმე ლევიტი

იოდაე

ჩაკეტილია, აზარია, ტაძრის კარიბჭე?

აზარია

სწორედ ამ წუთას შევამოწმე, ჩაკეტილია.

იოდაე

არავინ დარჩა ქურუმთა და ლევიტთა მეტი?

აზარია

არა, ბატონო, დავიარე მთელი ტაძარი.
ყველა გაიქცა. ღვთისმსახურნი შემორჩნენ მხოლოდ.
გოთოლია რომ დაინახა, შეძრწუნდა ხალხი,
მიმოიფანტა, როგორც მგლისგან დამფრთხალი ფარა.
ამ ერს, მე მგონი, ეგვიპტიდან გამოსვლის შემდეგ
ასეთი შიში არ უნახავს.

იოდაე

სადღაა ერი

ერი კი არა, მონობისთვის შობილი ბრბოა,
თავს უხრის ყველას, მარტოოდენ ღმერთს ეურჩება.
კი მაგრამ, ბავშვებს აქ რა უნდათ? შინ წადით ჩქარა.

პირველი ქალიშვილი

ნუთუ ასეთი უცხონი ვართ ამ ტაძრისათვის,
რომ გვერეკებით? ჩვენც ბოლომდე აქ გვინდა ვიყოთ,
აქ, სადაც ჩვენი მამები და ძმები არიან.

მეორე ქალიშვილი

გაგლახ, არ ძალგვიძს, რომ სამშობლოს შეურაცხყოფა
ვანანოთ მტარვალს, ჩვენი ხელით გაგვმიროთ იგი,
როგორც განგმირა იაქელმა მტერი უფლისა,

მაგრამ ის ძალგვიძს, რომ სიცოცხლე არ დავიშუროთ,
თქვენს გვერდით ვიყოთ და, როდესაც მტერს ეკვეთებით,
უფალს მოეუხმით თანამდგომლად მდულარე ცრემლით.

ი ო დ ა ე

ღმერთო მაღალო, რა ლაშქარი შემოკრბა, ხედავ,
შენს დასაცავად? ბავშვები და ღვთისმსახურები
მაგრამ თუ მათთან შენ იქენი, ვინ აღუდგებათ!
სურვილისამებრ სწყლავ და ჰკურნავ, ჰკლავ და აცოცხლებ.
უძლეველია შენი წმინდა ლაშქარი, ღმერთო,
არა თავისი სიმამაცით და სიძლიერით,
არამედ იმით, რომ მფარველად შენ ეგულები.
დღეს ერთგულებას შეჰფიცავენ თავიანთ მეფეს,
აქ, ამ ტაძარში, სადაც შენი სამყოფელია,
ცასავით წმინდა და მზესავით ჩაუქრობელი.
მაგრამ რა მომდის? საღვთო ძრწოლა რად მეუფლებს?
რამ შემძრა? ნუთუ ღმერთის სული ჩასახლდა ჩემში?
მომედო მისი მხურვალეობა, მისი ხმა მესმის,
თვალთ მეხილება, ვკვრეტ მომავალ საუკუნეებს.
მომიახლოვდით, მგალობელნო, მესაკრავენო,
და ჩემს ღვთაებრივ გაშმაგებას აუწყვეთ ხმები.

ქ ო რ ო (მღერის ყველა საკრავის თანხლებით.)

ისევე ამო იყოს ჩვენთვის
სიტყვა უფლისა,
ვით გაზაფხულზე ბალახისთვის
ქუეუნა წვიმა.

ი ო დ ა ე

ისმინე, მიწაო!
ისმინეთ, ცანო!
უფალი მეტყველებს,
ცოდვილნო, ძრწოდეთ!
(მუსიკა განახლდება, იოდაე განაგრძობს.)
აწ ოქრო რჩეული რად იქცა ბრპენად?
რად გდია მღვდელმთავარი ყელგამოლადრუელი?
იერუსალიმო, ორპირო ქალაქო,

იტირე, იტირე, დაღვარე ცრემლი
წინასწარმეტყველთა სისხლით ხარ მოსერილი,
აწ პირი იბრუნა უფალმა შენგან
ქალები, ბავშვები სად მიჰყავთ ნეტავი?¹
ქალაქთა დედოფალს რად ვხედავ დაქცეულს?
მეფეებს, ქურუმებს ტყვეებად წასხმულს?
წმინდაო ტაძარო, დაემხე, დაემხე,
დაემხე! მეუფეს აღარა სურხარი
იერუსალიმს
ვინ წაართვა
ძველი მშვენიება?
ცრემლის ორ წყაროდ
ვინ აქცია
თვალეები ჩემი?

აზარია

ვაი, ტაძარო!

იოსაბეთი

ვაი, დავით!

ქორო

სიონის ღმერთო,
უწინდებურად გადმოგვხედე წყალობის თვალით!
(მუხიკა განახლდება, იოდაე განაგრძობს.)

იოდაე

ბრწყინვალეებს ახალი იერუსალიმი²,
ფერფლიდან აღმდგარი, აღმდგარი მკვდრეთით,
შუბლზე უკვდავების ბეჭედი აზის!
იმღერეთ, იმღერეთ, ყოველნო ერნო!
მოდიან შვილები ოთხივე კუთხით,
მოდიან შვილები, არ მისგან შობილნი³.

¹ ბაბილონის ტყვეობა (რასინის შენიშვნა).

² ეკლესია (რასინის შენიშვნა).

³ წარმართნი (რასინის შენიშვნა).

იერუსალიმო, მაღლა, სულ მაღლა
ზვიადნი მეფენი, მპყრობელნი ქვეყნისა,
შენს ფერხთით განრთხმულნი
კოცნიან მიწას!

შენი ნათლისავენ მოდიან ერები.
ვის სულშიც სიონის ანთია რწმენა,
ნეტარ არს, ნეტარ არს, ნეტარ არს იგი!
ცანო, დააპყურეთ ცვარ-ნამი მიწას,
მან უნდა მაცხოვარი გვიშობოს მალე!

ი ო ს ა ბ ე თ ი

თუკი მეფეთა აღარც ერთი შთამომავალი
აღარ გადარჩა, მაცხოვარი ვისგან იშობა!

ი ო დ ა ე

უკვე დრო არის, იოსაბეთ, საქმეს შეეუდგეთ.
დიდი დავითის დიადემა გამოიტანე.

(ლევიტებს)

თქვენ კი, ლევიტნო, იარაღი უნდა აისხათ.
აჰ, საკრძალავში, დამალული უცხო თვალთათვის,
ძველი ხმლები და შუბები გადანახული,
გამარჯვებულმა დავითმა რომ შესწირა უფალს
და იმის შემდეგ კაცის ხელი არ შეჰხებია.
არ შეიძლება, ღვთისმსახურნო, ეს იარაღი
ამაზე უფრო კეთილშობილ საქმეს მოხმარდეს.
უნდა მე თვითონ დაგირიგოთ. აბა, მომყევით!

გამოსვლა მარკე

სალომითი, ქორო

ს ა ლ ო მ ი თ ი

რა შიშის ზარი დაგვეცა, ღმერთო!
ნუთუ ეგაა ის ნარუქი,
ის წმინდა მსხვერპლი,
საკურთხეველზე დღეს რომ უნდა მოტანილიყო!

პირველი ქალიშვილი
ვინ იფიქრებდა, მშვიდობის სახლში
გავიგონებდით აბჯართა ჟღერას,
კაცთა საკლავად აღმართულ მახვილს
ქურუმთა ხელში თუ ვიხილავდით!

ს ხ ვ ა

მითხარით, დებო, რატომაა, რომ ჩვენი ჭირი
არ ენაღვლება იერუსალიმს?
მითხარით, დებო, რატომაა, რომ აბენერი
ჩვენს დასაცავად არ ეშურება?

ს ა ლ ო მ ი თ ი

ვაგლახ, როდესაც სამეფო კარზე
ძალმომრეობას სამართლად თვლიან
და სულმდაბლობას პატიოსნებად,
სიმართლისათვის ხმას ვინ გაიღებს?
საღვთო საქმისთვის თავს ვინ გაწირავს?

ს ხ ვ ა

როდესაც ასე ახლოა საფრთხე,
ვის უმზადებენ ამ დღიღემას?

ს ა ლ ო მ ი თ ი

ღმერთმა გვაუწყა თავისი ნება,
მაგრამ დაფარულს თუ ჩასწვდა ვინმე?
თუ მიხვდა ვინმე,
ჩვენს დასაცავად
თუ მოსასრავად ისხამს იარაღს?

მ თ ე ლ ი ქ ო რ ო (მღერის.)

შეუცნობია განზრახვა მისი,
რა ნებაგს ჩვენთვის?
რა ნებაგს ჩვენგან?
დაპირება და — ამდენი ავი?
სიყვარული და — ასეთი წყრომა?

ე რ თ ი ხ მ ა

აღარ იქნება მალე სიონი,
დაიხანძრება, დაილეწება!

ს ხ ვ ა ხ მ ა

არა, უფალი იფარავს სიონს!
შისი სიტყვაა სიონის ლიბო.

პ ი რ ვ ე ლ ი

ვაგლახ, სიონის წარხდა ნათელი!

მ ე ო რ ე

უკვდავი ნათლით სიონი ბრწყინავს!

პ ი რ ვ ე ლ ი

ქვესკნელის ბჭემდე დაღხდა სიონი!

მ ე ო რ ე

სიონი შეუბლით ცას ებჯინება!

პ ი რ ვ ე ლ ი

სრული დაცემა!

მ ე ო რ ე

დიდება სრული!

პ ი რ ვ ე ლ ი

გოდება მესმის!

მ ე ო რ ე

გამარჯვების მესმის ყიჟინა!

მ ე ს ა მ ე

მალე შევიცნობთ ღვთისაგან ყოველს!
ნუ მივეცემით სასოწარკვეთას!

ს ა მ ი ვ ე

თაყვანი ეცით, როდესაც გეწყალობს!

თაყვანი ეცით, როდესაც გვრისხავს!

ს ხ ვ ა

გულში, რომელსაც უყვარხარ, ღმერთო,

აუმღვრეველი სიმშვიდე სუფევს.

მან ერთადერთი იცის ლტოლვა —

მეუფის ნება.

არ არის ქვეყნად უფრო დიდი ბედნიერება,

ვიდრე სიმშვიდე,

რაიცა სუფევს

გულში, რომელსაც უყვარხარ, ღმერთო!

მ ე ო თ ხ ე მ ო ჯ მ ე დ ე ბ ა

გამოსვლა პირველი

იოანე, იოსაბეთი, ზაქარია, სალომითა, ლევეტი, ქორო

ს ა ლ ო მ ი თ ი

დედასთან ერთად საზეიმო, მწყობრი ნაბიჯით

აქეთ მოდიან ჩემი ძმა და ელიაკიმი.

ნეტა სტაერაში გახვეული რა მოაქვთ, დებო?

ანდა რას ნიშნავს ეს მახვილი, წინ რომ მოუძღვით?

ი ო ს ა ბ ე თ ი

შეჩერდი, შვილო ზაქარია, და სჯულის წიგნი

მანდ დაასვენე, მაგ ტაბლაზე.

(იოანეს)

შენც შესდექ, შვილო,

და წიგნის გვერდით დაასვენე მეფის გვირგვინი.

დავითის ხმალიც მანდვე დადე, უფლის მსახურო,
გვირგვინის გვერდით, იოდაემ როგორც გიბრძანა.

იოასი

მეფის ასულო, თქვი, რას ნიშნავს ეს ყოველივე,
ეს სჯულის წიგნი, ეს გვირგვინი და ეს მახვილი?
რაც ღმერთმა თავის წმინდა სახლში დამიღო ბინა,
ჯერ არ მინახავს ამნაირი ღვთისმსახურება.

იოსაბეთი

მალე გაიგებ, იოდაე ყველაფერს გეტყვის.

იოასი

მეფის ასულო, ეს მე მხურავ სამეფო გვირგვინს?
არ გეშინია, რომ შებღალავს ჩემი შეხება?
ეს ხომ დავითის გვირგვინია, წმინდა გვირგვინი,
და უკადრებელს ნუ ვაკადრებთ დავითის ხსოვნას.
საბრალო ბავშვი, დედ-მამისგან მიტოვებულნი...

იოსაბეთი (აზომებს გვირგვინს.)

დაწყნარდი, შვილო, მე ნაბრძანებს ვასრულებ მხოლოდ.

იოასი

მაგრამ ეს რაა, შენ ტირიხარ, მეფის ასულო.
ვისზე ტირიხარ? ნუთუ ჩემზე? თქვი, რა მომელისი
იქნება ღმერთმა მოითხოვა წმინდა ზვარაკი
და იეფთაეს ასულივით მსხვერპლად მწირავენ,
ჩემი სიკვდილით რომ დააცხრონ მეუფის რისხვა.
ნება მისია, რადგან შვილი მამას ეკუთვნის.

იოსაბეთი

აჰა, მოვიდა, ცათა ნებას ვინც გაგიმკლავნებს.
დანარჩენები გავეცალოთ.

იოდაე, იოასი

იოასი (დიდ ქუჩაზეთან მიიღებენს და მოეხვევა.)

მამა, მითხარი...

იოდაე

რა გითხრა, შვილო?

იოასი

ამხსენი, რა ხდება ირგვლივ.

იოდაე

უკვე დრო არის, გაგიმეღავნო ეს საიდუმლო, გითხრა შენგან და ერისაგან რას იაზოვს ღმერთი. დათრგუნე შიში და ახალი რწმენით აღივსე. დღეს გამოჩნდება, თუ იხარა, თუ იყვავილა სიუვაარულის და ერთგულების ნერგმა, რომელიც შენს გულში დაერგე და სათუთად ვუვლიდი დღემდე. როგორ გგონია, შვილო ჩემო, მზად ხარ თუ არა, ღმერთის წინაშე მოიხადო დღეს შენი ვალი?

იოასი

თუ მოითხოვა, უყოყმანოდ სიცოცხლეს დავთმობ.

იოდაე

შვილო, შენ ხშირად გიკითხავდნენ ჩვენს მატთანეს. მითხარ, როგორი უნდა იყოს ნამდვილი მეფე, ისეთი მეფე, ვინც გვირგვინის ღირსია მართლა?

იოასი

გვირგვინის ღირსი ის მეფეა, ამბობს უფალი, ვინც მხოლოდ ოქროს და სიმდიდრეს არ ემყარება, შიში აქვს ღვთისა, ყველა მცნებას წმინდად ასრულებს, სჯულს არ გადადის, თავის სამწყსოს ერთგულად უვლის, ღმობიერი და მოწყალეა თვისტომის მიმართ.

იოღაე

მაშ, ეგეც მითხარ, შეილო ჩემო, მეფე რომ იყო, ვის აირჩევდი შენს ნიშუშად? ვის მიჰბაძავდი?

იოასი

მეფე რომ ვიყო? მხოლოდ დავითს, ღვთისძოსავ დავითს, მასავით წმინდა სხვა არავინ არ მეგულეზა.

იოღაე

სჯულს არასოდეს დააგდებდი? არ იფიქრებდი იორამის და ოქოზიას კვალზე შედგომას?

იოასი

ო, მამაჩემო!

იოღაე

ნუ გაჩუქდა, მე პასუხს ველო.

იოასი

მათსავით წაწყმდეს, ვინც მათსავით რჯულს უღალატოს.

(იოღაე მის ფერხთით დაემზობა.)

ამას რას სჩადი, ვის წინაშე ემზობი, მამა!

იოღაე

დავითის ძის და სჯულიერი მეფის წინაშე.

იყავ, იოას, შენი ღიღი წინაპრის ღირსი!

იოასი

მე? იოასი?

იოღაე

ისმინე და გულისხმაჰყავი:

იოასი ხარ, ოქოზიას ძე და მემკვიდრე.

ძუძუთა ბავშვი რომ იყავი, ჯერ კიდევ მაშინ

ხანჭლით განგმირვა მოგინდომა დიდედაშენმა,

მაგრამ უფალმა გადმოგხედა წყალობის თვალით,

გამოგარჩია ძმებისაგან და სიკვდილს დაგხსნა.

საფრთხე ჯერ კიდევ არ გამქრალა: დიდგდაშენი
ელიაკიმის შესაპყრობად ამზადებს ლაშქარს,
თუმცა არ იცის ამ სახელქვეშ ვინ იმალება.
ნუ გეშინია, მეც შევკრიბე წმინდა ლაშქარი,
ვინც ერთგულია, ყველას შენი დროშის ქვეშ ვუხმე,
მოდით, ქურუმნო, აარონის შთამომავალნო,
წინამძღოლებად არჩეულნო მღვდელმთავრის მიერ.

გამოსვლა მესამე

იოასი, იოღე, აზარია, ისმაელი და ლევიტების
სამი დანარჩენი წინამძღოლი

იოღე

აჰა, მეფეო, ვინც მტრისაგან უნდა დაგიცვას.
აჰა, ლევიტნო, თქვენი მეფე, მე რომ შეგპირდით.

აზარია

ელიაკიმი? როგორ!

ისმაელი

ნუთუ ეს სათნო ბავშვი...

იოღე

დავითის ტახტის სჯულიერი მემკვიდრე გახლავთ,
ბედუჯულმართი ოქოზიას უმცროსი შვილი,
უთუოდ გახსოვთ, იოასი ერქვა სახელად.
სიკვდილის ცელით მოცელილი ვეგონათ ისიც.
გულამოსკენილი დასტიროდით ამ სათუთ ყვავილს
და თქვენთან ერთად დასტიროდა მთელი იუდა.
მაგრამ ღვთის მადლით გადაურჩა ჯალათის დანას,
დაიქრა მხოლოდ და როდესაც იოსაბეთმა
ნახა უგონოდ დაგდებული და სისხლმდინარი,
მასში სიცოცხლის ნაპერწკალი ისევ ღვიოდა.
ტაძარში მალვით მოიყვანა ძიძასთან ერთად,
ელიაკიმი დავარქვით და ფარულად ვზრდიდით.

იოასი

ვაგლახ, თქვენს ამაგს ვერასოდეს ვერ გადავიხდი

იოდაე

შენი მადლობა სხვა დროისთვის შემოინახე.
ღიახ, ეს არის თქვენი მეფე, უფლის მსახურნო,
დავითის ძე და ერთადერთი თქვენი ნუგეში.
ახლა თქვენ იცით, დანარჩენი უკვე თქვენზეა.
როცა შეიტყობს გოთოლია, რომ იოასი
ცოცხალია და მისი ტახტზე აყვანა გვინდა,
ყველა ხერხს იხმარს, რომ როგორმე ხელში ჩაიგდოს,
და თუ ჩაიგდო, არ აცოცხლებს არც ერთი წამით.
უნდა დავასწროთ, სანამ რამეს მოიმოქმედებს.
დაუყოვნებლივ სასახლეში უნდა მივექრათ
და იქვე, თავის ბუნაგშივე, უნდა მოვაშოთ,
რომ დაითრგუნოს ბოროტება და აღდგეს რჯული.
დროა, ქურუმნო, გავამეფოთ ნამდვილი მეფე
და ჩვენი ერი სამარცხვინო მონობას დავხსნათ.
ეს რომ ძნელი და სახიფათო საქმეა, იცით:
გოროზ დედოფალს უცხოელთა ლაშქარი იცავს
და განდგომილი ებრაელები, ვინც რჯული დაგმო.
მაგრამ ღმერთშია ჩვენი ძალა, ღმერთი წინ გვიძღვის.
იეზაბელის და აქაბის მოსისხნარ ასულს
გონი წაართვა, დააბრმავა, სმენა დაუხშო
და ვერ მიმხვდარა უკეთური რისთვის შეგყარეთ,
უიარაღო ვგონივართ და ზიფათს არ ელის.
მაშ, ვიმოქმედოთ. ჯერ ეს ბავშვი მეფედ ვაკურთხოთ,
მერე კი ღმერთი ვახსენოთ და ვეკვეთოთ მტარვალს.
ყველა, ვინც სასო დაკარგა და ძილქუშს მინებდა,
მაგრამ ვის გულშიც არ ჩამქრალა სიკეთის რწმენა,
როდესაც ნახავს, იარაღი როგორ ავიღეთ,
როდესაც ნახავს, ბოროტების შესამუსრავად
დიდი ქურუმი, აარონის კვერთხის მპყრობელი,
როგორ მიუძღვის ბრძოლისაკენ უფლის მსახურებს
და ხელს, რომელსაც ერი თრთოლვით ეამბორება,
ბეგელი ხმალი და ძველი შუბი როგორ უპყრია,

მეუფისათვის შენაწირი დავითის მიერ,
არ შეიძლება, რომ იმედით არ განიმსჭვალოს,
რომ არ აისხას ფარ-ხმალი და თან არ გამოგვყვეს.
ნახავთ მტრის ჯარი ჩვენს წინაშე როგორ შედრეკება,
რა ძრწოლას დათესს შურისგების მრისხანე ღმერთი!
ნურვის დაინდობთ, ნურც ტვიროსელს და ნურც ებრაელს,
ღუშმანთა სისხლით განიბანეთ თხემით ტერფამდე!
განა იმ ქველი ლევიტების შთამომავალნი
არ ხართ ყველანი, ვინც იტვირთა საღვთო მკვლელობა,
ვინც უყოყმანოდ დაანთხია თვისტომთა სისხლი,
როცა ღვთის ურჩი ისრაელი განუდგა უფალს
და უდაბნოში ნილოსური კერპი აღმართა?
იმ წინაპართა ღირსეული ქმედების გამო
გითნოთ უფალმა და უწმინდეს საკურთხეველზე -
თავის ერთადერთ მსახურებად თქვენ დაგადგინათ.
ვხედავ, რომ უკვე ბრძოლის ყინით ხართ ანთებულნი.
ამ დიად წიგნზე ერთგულება შეჭფიცეთ მეფეს,
აღთქმა მიეცით, რომ უშიშრად იბრძოლებთ მისთვის
და თავსაც დასდებთ, საღვთო საქმეს თუ დასჭირდება.

აზარია (მივა და წმინდა წიგნზე ხელს დებს.)
ფიცს ვდებ ჩემი და ყველა ჩემი მოძმის სახელით,
რომ დავაძკვიდრებთ მამისეულ ტახტზე იოასს
და ხმლებს მანამდე ქარქაშებში არ ჩავაბრუნებთ,
ვიდრე მოსისხლეს არ მივუზღავეთ სამაგიეროს.
ხოლო ამ აღთქმას თუ დაარღვევს ვინმე ჩვენგანი,
დე, მოლაღატეს ღმერთის რისხვა დაატყდეს თავზე,
წყუულიმც იყოს უკუნითი უკუნისამდე
თვითონ იგი და ყველა მისი შთამომავალი.

იოდაე.

შენც დაიფიცე, ხელმწიფეო, ამავე წიგნზე,
რომ სჯულისა და ღვთის ერთგული იქნები მარად.

იოასი

როგორა შენ ფიქრობ, რომ ოდესმე სჯულს გუორგულებ?

ი ო დ ა ე

შვილო (ვბედავ და კვლავაც ასე მოგმართავ), შვილო,
ნუ გეწყინება, შენს მომავალს თუ შიშით ვუშვებ,
რადგან შიშისთვის საფუძველი მართლა არსებობს.
შენ ჯერ არ იცი, რაოდენი საცთური გელის,
არ გიცხოვრია არასოდეს სამეფო კარზე,
ძალაუფლების არ გიგრძნია დამატორობლობა
და კარისკაცთა ლიქნის ბანგი არ გიგემია.
მალე გეტყვიან, რომ ბრბოსთვის შეიქმნა სჯული,
მისი ვნებების ასალაგმად, ხოლო მეფენი
ერთადერთ კანონს მორჩილებენ: საკუთარ ნებას.
რომ მეფე სჯულზე მაღალია და შეუძლია,
თავის დიდებას ყველაფერი მსხვერპლად შესწიროს.
ხალხის ვალია, ღვაროს მიწყვიტოვლი და ტრემლი,
ხალხი ფარაა, რკინის კვერთხით სჭირდება დამწყსვა.
დაგიხატავენ სათნოების შემზარავ სახეს,
შეეცდებიან, შეგაძულონ ჰემმარიტება
და ნაბიჯ-ნაბიჯ უფსკრულისკენ დაგაქანებენ.
თვით ბრძენთაბრძენი სოლომონი აცთუნა ლაქნამ.
ამ წმინდა წიგნზე შემოგვეფიცე, რომ ყველა საცაურს
წინ აღუდგები და ვით ახლა, მეფობის ქამსაც
შენი მთავარი საზრუნავი ღმერთი იქნება,
საცა კი ხელი მიგიწვდება, სიკეთეს დასთეს,
მეოხ ექმნები, ვინც ბედისგან დაჩაგრულია
და არასოდეს დაივიწყებ შენს სიცოცხლეს,
რომ შენც ოდესღაც ტანზე სელის სამოსი გეცვა,
რომ შენც ობოლი და უმწეო იყავი მათებრ.

ი ო ა ს ი (ხელს დაადებს წიგნს.)

ვფიცავ, რომ წმინდად აღვასრულებ ღვთის ყველა მცნებას.
დამსაჯე, ღმერთო, თუ ოდესმე რჯულს ვუორგულო.

ი ო დ ა ე

აბა, მომყევი, დროა, წმინდა მირონი წაგცხო.
მეფის ასულს, შემობრძანდი! შემოდით ყველა.

გამოსვლა მეოთხე

იოასი, იოდაე, იოსაბეთი, ზაქარია, სალომითი, აზარია,
ისმაელი, ლევიტების სამი დანარჩენი წინამძღოლი, ქორთ

იოსაბეთი (ეხვევა იოასს.)
მეფეო, ძეო დავითისა!

იოასი

ძვირფასო დედა!
აქ მოდი, ძმავო ზაქარია, გულში ჩაგიკრა.

იოსაბეთი (ზაქარიას)

ჰო, მოდი, შვილო, შენს ხელმწიფეს თაყვანი ეცი,
(ზაქარია მუხლს მოუყრის იოასს)

იოდაე (ვიდრე ისინი ერთმანეთს ეხვევიან.)
ღმერთმა ქნას, მუდამ ერთმანეთი ასე გიყვარდეთ.

იოსაბეთი (იოასს)

მაშ, უკვე გითხრეს, დიდ მეფეთა სისხლი რომ გიდგას?

იოასი

შენი წყალობით გადაურჩა დანთხევას იგი.

იოსაბეთი

შენი მეფობა ბედნიერი იყოს, იოას!

იოასი

იოასს ისე ეყვარები, ვით ელიაკიმს.

ქორთ

ნუთუ ეს არის...!

იოსაბეთი

იოასი,

იოდაე

ვუსმინოა ლევიტს.

ოსასი, იოდაე, იოსაბეთი, ზაქარია, ხალომითი, აზარია,
 იხმელო, ლევიტების სამი დანარჩენი წინამძღოლი, ქორო, ლევიტი

ლ ე ვ ი ტ ი

არ ვიცი, ღმერთის წინააღმდეგ რას იზრახავენ,
 მაგრამ გრგვინავენ საყვირები, გუგუნებს რვალი
 და ჩირალდნები გარს გვერტყმიან ყოველი მხრიდან.
 ექვი არ არის, ჩვენ გვლაშქრავენ, ჩვენზე მოდიან!
 წმინდა მთას, სადაც ტაძარია დაშენებული,
 უკვე მოადგნენ ტვიროსელთა მეწინავენი.
 ნიშნის მოგებით ამოგვძახა ერთმა მათგანმა,
 ველარ მოვაო აბენერი თქვენს დასახსნელად,
 ღალატისათვის შეიპყრეს და ხუნდი ადევსო.

ი ო ს ა ბ ე თ ი

ვაიმე, შვილო, განწირული ყოფილხარ ღვთისგან!
 რისთვის დაგიხსნა, თუკი ასეთ ხვედრს გიმზადებდა?
 აღთქმა, რომელიც დავითს მისცა, ჩანს, აღარ ახსოვს!

ი ო დ ა ე

დაუფიქრებლად ლაპარაკობ, მეფის ასულო!
 ჩვენც და მეფესაც ღმერთის რისხვა არ დაგვატეხო!
 თუნდაც რომ უფალს მისი წაგერა უნდოდეს ჩვენგან,
 რატომ გგონია, თითქოს ამით სიკვდილს უქადის?
 ჩვენი ვალია დავმორჩილდეთ მეუფის ნებას.
 ნუ გავიწყდება, წმინდა მთაზე რომ იმყოფები,
 სადაც ოდესღაც ებრაელთა მამამთავარმა
 საკუთარ ძეზე უყოყმანოდ აღმართა ხელი
 და უზენაესს უდრტვინველად სწირავდა მსხვერპლად
 ერთადერთ იმედს, სიბერეში გაჩენილ პირმშოს,
 პირმშოს, რომელსაც წმინდა ერი უნდა ეშობა.
 ახლა კი, ძმებო, დავნაწილდეთ. შენ შენი რაზმით
 აღმოსავლეთის ბქეს დაიცავ, ჩემო იხმელო.
 თქვენ დასავლეთით განლაგდებით. თქვენ — ჩრდილოეთით.
 თქვენ კი სამხრეთით. იქ ელოდეთ შემდგომ ბრძანებას.

ნუ აჩქარდებით. დროზე ადრე არ გასცეთ თავი,
მტერმა წინასწარ არ გაიგოს ჩვენი განზრახვა.
ალბათ, ჰგონია, რომ დავფრთხებით მის დანახვაზე
და რომ დასაკლავ ფარასავით წინ გაგვირეკავს.
დაე, ეგონოს. უფრო მეტად ეცემა ელდა.
ფსიზლად იყავით. მტერი შიგნით არ შემოუშვათ,
დაიხოცეთ და ადგილიდან ფეხს ნუ მოიცივლით.
შენ აქ დარჩები, აზარია, ხელმწიფის მცველად.

(იოასს)

შენ კი ბრწყინვალე წინაპართა შთამომავლო,
შენი ერთგული მეომრები რწმენით ალავსე.
უნდა ახლავე მათ წინაშე გვირგვინი დაგდგა.
თუკი სიკვდილი გიწერია, დე, მეფედ მოკვდი.
ნუ მოშორდები, იოსაბეთ.

(ლევიტს)

მომეცი ხმალი.

(ქოროს)

თქვენ კი შვილებო, აქ დარჩით და ილოცეთ ჩვენთვის.

გამოსვლა მთავრად

ქორო

ქორო (მღერის)

წინ, აარონის შთამომავალნო!

ამაზე წმინდა საქმისათვის ჯერ არც ერთ ქურუმს
არ აუღია ხელში მახვილი.

ბრძოლად მიდინხართ სჯულიერი თქვენი მეფისთვის,
თქვენი ღმერთისთვის მიდინხართ ბრძოლად.

წინ, აარონის შთამომავალნო!

ერთი ხმა (მარტო)

ღმერთო, სად არის

შენი რისხვა სამართლიანი

და შენი მეხი,

უკეთურთა დამამხობელი?

ს ხ ვ ა ხ მ ა

მოგვხედე, ღმერთო,
იაკობის მფარველო ღმერთო!
ნუთუ შენამდე ჩვენთა ცოდვათა,
ჩვენთა ცთომათა ხმა აღწევს მხოლოდ
და ველარ აღწევს
ხმა გოდების და სინანულის?

ქორო

მოგვხედე, ღმერთო,
იაკობის მფარველო ღმერთო!

ერთი ხმა (მარტო)

ეს შენ გებრძვიან უკეთურები,
ეს შენ გიღერენ შუბებს და ისრებს.
დროა, ამბობენ, შევმუსროთ ღმერთი,
დროა, ამბობენ, გადავიგდოთ მისი უღელი.
დავხოცოთ მისი წმინდანები,
დავლეწოთ მისი საკურთხევლები,
მისი სახელი ხსოვნიდან აღგვათ.
ჩვენზე ნურც იგი
და ნურც ქრისტე
ნუ იმეფებენ!

ქორო

სამართლიანი შენი რისხვა
სად არის, ღმერთო,
და შენი მეხი,
უკეთურთა დამამხოველი?

ერთი ხმა (მარტო)

დავითიანთა მწუხარე ნაშთო,
მათი ხის მორჩო უკანასკნელო,
ისევ დაგეძებს
გულბოროტი დედის მახვილი.
გვითხარ, რომელმა ანგელოზმა

გადაგარჩინა?
თუ სამარეში ჩამოგესმა
ღმერთის ხმა და ფერფლიდან აღდექ?

ს ხ ვ ა ხ მ ა
მას ნუ მოჰკითხავ
წინაპართა ცოდვებს, უფალო,
შეგვიბრალე და სასიკვდილოდ ნუ გაიმეტებს!

ქ ო რ ო
მოგვხედე, ღმერთო,
იაკობის მთარველო ღმერთო!

პ ი რ ვ ე ლ ი ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი
თუ გესმით, დებო,
ტვიროსელთა საყვირის ხმები!

ს ა ლ ო მ ი თ ი
ყიჟინაც მესმის, იერიშზე მოდიან, ალბათ!
ძრწის სული ჩემი
გავიქცეთ, დებო,
საკურთხეველთან შევეფართო,
ღვთის სიახლოვეს!

მ ე ხ უ თ ე მ ო ქ მ ე დ ე ბ ა

გამოსვლა პირველი

ზაქარია, სალომითი, ქორო

ს ა ლ ო მ ი თ ი
გვითხარი, ძმაო ზაქარია, რა ხდება გარეთ?

ზ ა ქ ა რ ი ა
ილოცე, დაო, მგონი ჩვენმა უკანასკნელმა

საათმა დაჰკრა! გულმხურვალედ ილოცე, დაო.
საცაა, ბრძოლა დაიწყება.

ს ა ლ ო მ ი თ ი

მეფე სად არის?

ზ ა ქ ა რ ი ა .

დიდმა ქურუმმა ეს წუთია დასდგა გვირგვინი.
ღმერთო, როგორი სიხარულით ბრწყინავდა ყველა,
როგორ შეფრთხინვით შესცქეროდნენ თავიანთ მეფეს,
დიდი ხნის მკვდარი რომ ეგონათ და მკვდრეთით აღდგა,
ჯალათის დანას სასწაულით გადარჩენილი.
იცი, ის ძველი ნახანჯლარი ისევე ეტყობა.
ძიძაც იქ იყო, იოასის ერთგული ძიძაც,
ამდენი ხანი ჩვენს ტაძარში ცხოვრობდა თურმე,
ვერვინ ხედავდა დედაჩვენის და ღმერთის მეტი.
უნდა გენახა, ლევიტები რა დღეში იყვნენ!
ზოგი ხმამაღლა ლოცულობდა, ზოგი ტიროდა,
ქვითინის ხმა და აღტაცების მძლავრი ყიჟინა
ერთად ისმოდა, ერთი გრძნობის გამომხატველი.
იოასი კი გვიღიმოდა, ხელებს გვიწვდიდა,
ძმასა და მამას უწოდებდა თვითეულ ჩვენგანს.

ს ა ლ ო მ ი თ ი

გვითხარი, გარეთ ეს ამბავი უკვე იციან?

ზ ა ქ ა რ ი ა

არა, ჯერ გარეთ საიდუმლოს არ გაუჟონავს.
ღვთისმსახურებმა იარალი ჩუმად აისხეს,
ჩუმად გავიდნენ და განლაგდნენ ოთხივე ბჰესთან.
ხელმწიფის მცველად აზარია დანიშნა მამამ.
გალავნის ძირას ხანჯლით ხელში დგას გოთოლია,
დგას და დასცინის გოდოლსა და სპილენძის კარებს,
მათ შესამუსრად ტარანების დადგმასლა ელის,
ორი სურვილი ასულდგმულებს: კაცის კვლა, ნგრევა.
ზოგიერთ ქურუმს ღვთის კიდობნის აღება სურდა
და მიწისქვეშა სამალავში გადასვენება.

„შიშმა გონება ნუ წაგართვით! — გაუწყრა მამა, —
წმიდათაწმიდა კილობანი, ღვთის კილობანი,
რომელმაც დასცა შეუვალი ქალაქის ზღუდე,
მუსრი გაავლო წარმართების უწმინდურ ღმერთებს
და მოვარდნილი იორდანე აღმა აღინა,
ერთი თავხედი ქალის შიშით მიწაში ჩავეფლათ?“
თვალცრემლიანი დედაჩვენი დამდგარა უხმოდ,
ხან მეფეს, ხანაც საკურთხეველს მიაპყრობს მზერას,
დროდადრო მივა იოასი, მიეფერება,
ცდილობს როგორმე დაამშვიდოს... წამოდით, დებო,
ჩვენც იქ მივიდეთ, მეფის ბედი გავიზიაროთ,
ღმერთს თუკი მისი დაღუპვა აქვს გადაწყვეტილი,
დაე, ჩვენც მასთან დავიღუპოთ.

ს ა ლ ო მ ი თ ი

რა ხმაურია?

ვინ არის, კარზე თავხედურად რომ გვიბრახუნებ? რატომ შეშფოთდნენ ლევიტები? რატომ მორბიან? რატომ მალავენ ხმლებს და შუბებს? ნუთუ ტაძარში შემოაღწია უკვე მტერმა?

ზ ა ქ ა რ ი ა

არა, დამშვიდდი,

ღმერთმა მოგვხედა: აბენერი გამოგვიგზავნა.

გამოსვლა მეორე

აბენერი, იოდაე, იოსაბეთი, ზაქარია, სალომითი,
ისმაელე, ორი ლევიტი, ქორე

ი ო დ ა ე

აბენერ, თვალებს არ ვუჭერებ! ნუთუ ეს შენ ხარ? აქ როგორ გაჩნდი? რანაირად გამოგატარეს? აღარ მეგონა, ასე მალე თუ გიხილავდი, მე მითხრეს, ვითომ გოთოლიამ ხუნდი დაგადო, რომ შენი შიში არ ჰქონოდა.

ა ბ ე ნ ე რ ი

მართალი უთქვამთ,

დიახ, დედოფალს შეეშინდა, რომ აბენერი
მისი განზრახვის შესრულებას ხელს შეუშლიდა.
ჩემი შეპყრობა და დილეგში ჩაგდება ბრძანა.
ძრწოლამ მომიცვა. არა, სიკვდილს როდი ვუფრობოდი,
რადგან მას შემდეგ, რაც ამოწყდა მეფეთა მოდგმა,
სიკვდილი მხოლოდ შვებად მიჩანს. მე ის მწარავედა,
რომ ტაძარს უკვე ნანგრევებად ქცეულს ვხედავდი,
ხოლო თქვენ ყველას — ნანგრევებში ცოცხლად დამარხულს.

ი ო ლ ა ე

მერე კი უცებ შეგიწყნარა? სასწაულს მოკვავს.

ა ბ ე ნ ე რ ი

არავინ იცის ღმერთის მეტმა, მაგ ბოროტ დიაცს
რა უღევს გულში. დამიბარა და ასე მითხრა:
„ხომ ხედავ, უკვე ალყაშია თქვენი ტაძარი,
ბრძანებას გავცემ და ახლავე ხანძარი დანთქავს.
განწირული ხართ. თქვენი ღმერთი ველარ დაგისწნით.
მაგ თქვენს ქურუმებს თუ სწადიათ, ცოცხლები დარჩნენ,
უნდა უსიტყვოდ შემისრულონ ორი პირობა:
დაუყოვნებლივ გამოგვეარონ ელიაკიმი
და ჩამაბარონ თქვენი მეფის, დავითის განძი,
რომელიც სადღაც მანდ ყოფილა გადამალული
და სამალავი იოდაემ იცის მარტოდენ.
წადი, ქურუმებს გადაეცი, რაც დაგაბარე“.

ი ო ლ ა ე

ჩემო აბენერ, შენ რას მიჩიევ, როგორ მოვიქცე?

ა ბ ე ნ ე რ ი

თუ, რა თქმა უნდა, ეს ამბავი ჭორი არ არის
და მართლა იცი, მეფის განძი სად ინახება,
რა მეტი გზაა, იოდაემ, უნდა დათანხმდე.
მე, ჩემდათავად, ველარ ვხედავ სხვა გამოსავალს.

მაშ, გირჩევნია, დაიღწეოს საკურთხეველი,
წმინდა ალაგი ქურუმების სისხლით მოირწყას,
ქერუბინები ნაცრად იქცეს, ხოლო კილობანს,
უფლის კილობანს უწმინდურთა ხელი შეეხოს?

იოდაე

მაგრამ, აბენერ, ბავშვს რა ვუყო, რომელიც თვითონ
ღმერთმა მომანდო? მოსაკლავად მივცე ჭალათებს?
თქვი, კეთილშობილ ადამიანს თუ ეკადრება,
ბავშვის სიკვდილით საკუთარი სიცოცხლე იხსნას?

აბენერი

ვაგლახ, მაგ ამბით შენზე ნაკლებ არ ვიტანჯები.
ღმერთმა ქნას, ჩემო იოდაე, რომ გოთოლიას
მაგ სათნო ბავშვის არსებობა დავიწყებოდეს
და მძვინვარება აბენერის სისხლით დაეცხროს.
მაგრამ, მითხარი, ჩვენ ყველანი რომ დავიღუპოთ,
მერედა ამით ელიაკიმს რამეს ვუშველით?
არა, უფალი შეუძლებელს არ ითხოვს ჩვენგანს
თვით მოსეს დედამ აღასრულა მტარვალის ნება
და შვილი ნილოსს გაატანა ახალშობილი.
ვინ იფიქრებდა მდინარეში ყრმის გადარჩენას,
მაგრამ მეუფემ გადარჩენა ინება მისი,
გამორიყა და თვითონ მტარვალს გააზრდევინა.
ვინ იცის, იქნებ მაგ ყმაწვილსაც მოხედოს ღმერთმა
და მოსეს დარად ეგეც იხსნას სასწაულებრივ?
თავად განსაჯე, სასწაული არ იყო განა,
რაც გოთოლიას მოუვიდა მის დანახვანზე?
როგორ მოიცივა სიბრალულის უჩვევემა გრძნობამ
და ბრაზი როგორ გაუნელდა?

(იოსაბეთს)

მეფის ასულს,

რატომ გაჩუმდი? ბრძანე რამე! თქვი, რასაც ფიქრობ!
სწორი იქნება იოდაემ შენც, შენი პირმშოც,
მთელი ეს ხალხიც და ტაძარი, რაც მთავარია,
წმინდა ტაძარი, ერთადერთი მთელ ქვეყანაზე,

ადგილი, თვითონ უფლისაგან ამორჩეული,
დაუფიქრებლად ერთ პატარა ყრმას განაცვალოთ,
თუნდაც ეს ბავშვი ხელმწიფეთა სისხლისა იყოს,
დავითიანთა ნაშთი იყოს უკანასკნელი?

იო ს ა ბ ე თ ი (იოდაეს ჩუმად)
ხომ ატყობ, ისევ ერთგულია მეფეთა გვარის,
უთხარი ბარემ.

იო დ ა ე

ნუ ვიჩქარებთ, დრო კიდევ დაგვრჩა.

ა ბ ე ნ ე რ ი

დრო გაცილებით ცოტა დაგვრჩა, ვიდრე გგონია.
სანამ ყოყმანობ და არ იცი, რა გადაწყვიტო,
მათანი ავად ჩასისინებს ყურში დედოფალს,
სთხოვს, ხოცვა-ჟლეტის დასაწყებად ბრძანება გასცეს.
აჰა, მუხლს გიყრი და გაფიცებ ამ წმინდა ალაგს,
სადაც კაცთაგან მარტოოდენ შენ შეგესვლება
და სადაც ღმერთის წარუვალი დიდება სუფევს,
ნუ გაჯიქდები და მიიღე მათი პირობა,
მოულოდნელი მძიმე დარტყმა რომ ავირიდოთ.
მერე მე ვიცი, შენ ხეალამდე მადროვე ოლონდ
და სიტყვას გაძლეე, ისეთ რამეს მოვიმოქმედებ,
ველარ გაბედოს ველარავინ ტაძრის ხელყოფა.
ვხედავ, რომ შენზე არ მოქმედებს არც ჩემი რჩევა,,
არც ჩემი ცრემლი, შენი სიტყვა შეუვალა.
რა გაეწყობა, იარალი მაინც მომეცით,
ძველი შუბი და ძველი ხმალი გექნებათ სადმე,
მტერს კარიბჭესთან უნდა დავსვდე და იქ შევება.
თუ სიკვდილია, მირჩევნია ბრძოლაში მოვკვდე.

იო დ ა ე

არა, აბენერ, თანახმა ვარ, შენ სწორად მსჯელობ,
თუ არ დავთანხმდი, სუყველანი დავიღუპებით.
რას ვიზამთ, უნდა აღვასრულოთ დედოფლის ნება.
მართლა აქ არის, ტაძარშია დავითის განძი
და მას, მწუხარე ებრაელთა ერთადერთ იმედს,

ფრთხილად ვმალავდი, დღის სინათლეს არ ვაკარებდი,
მეგონა, მისი არსებობა არეინ იცოდა.

მაგრამ შევმცდარვარ. საიდუმლო გამჟღავნებულა
და გოთოლიას ყურამდისაც მიუღწევია.

ბედს დავმორჩილდეთ და გავულოთ გალავნის კარი,
მოვიდეს განძის სანახავად მხლებლებთან ერთად,
ოღონდ არაეინ საკურთხეველს არ გაეკაროს
და ვერაგულად არ იფიქროს ტაძრის გაძარცვა.

აღბათ, ამ ბავშვებს და ქურუმებს საშიშად არ თვლის
და მთელი ლაშქრის შემოყვანას არ განიზრახავს.

ერთად შეთანხმდით, რამდენ მხლებელს მოიყოლიებს.
ხოლო თვით ყმაწვილს, ელიაკიმს, რაც შეეხება,
მის ვინაობას გოთოლიას წინაშე გეტყვი,
მინდა მათ შორის სამართალი შენ განაჩინო.

ა ბ ე ნ ე რ ი

მაშ, გავიქცევი და დედოფალს პასუხს მივუტან.

მაგ ბავშვს არათერს გავუჭირებ, ნუ გეფიქრება.

გამოსვლა მისამე

იოდაე, იოსაბეთი, ზაქარია, ხალომითი, ისმაელი,
ორი ლევიტი, ქორო

ი ო დ ა ე

აჰა, უფალო, შენი მსხვერპლი კარზე მოგგვარე!
მოდე, ისმაელ, რაღაც გითხრა.

(ეჩუროჩულება.)

ი ო ს ა ბ ე თ ი

ცათა მეუფევე,
გადააკარი მაგ უკეთურს თვალეზზე ლიბრი,
ვით მაშინ, როცა ააცალე მსხვერპლი უმწეო
და ჩემს უბეში გადამალე.

ი ო დ ა ე

ბრძენო ისმაელ,

წადი და საქმეს შეუდექი, დროს ნულა კარგავ.
როგორც გითხარი, ყველაფერი ისე გაკეთდეს:
შემოსასეღელში უნდა სრული სიმშვიდე იყოს,
მცირედი ეჭვიც არაფერმა არ უნდა აღძვრას.
შვილებო, ტახტი მოამზადეთ იოასისთვის.
სთხოვეთ, მოვიდეს, მეომრებიც თანვე იახლოს.
ძიძასაც უნმეთ, საქიროა, აქ იყოს ძიძაც.
მეფის ასულო, ნუ ტირინხარ, შეიშრე ცრემლი.
(ერთ-ერთ ლევიტს)

შენ კი, ლევიტო, გააფრთხილე დანარჩენები,
რომ გოაოლია ზღურბლს როგორც კი გადმოაბიჯებს,
მყისვე ჩაკეტონ ალაყაფი, გზები შეუქრან
და გალავნიდან საომარი საყვირი დასცენ,
დე მტრის ბანაკი უეცარმა მოიცვას ძრწოლამ.
მეფის სამველად იხმეთ ხალხი, აუწყეთ ყველას,
რომ იოასი, ოქოზიას ძე და მემკვიდრე,
სასწაულებრივ გადარჩა და დღეს მეფედ დავსვიო.
აგერ, თვითონაც.

გამოსვლა მეოთხე

იოასი, იოზე, იოსაბეთი, ზაქარია, სალომითი, ანაზია,
ქურუმთა და ლევიტთა ჯგუფი, ქარო

ი ო ღ ა ე

ქურუმებო და ლევიტებო,
მანდ, კედლის გასწვრივ განლაგდით და ნუ გამოინდებით.
ჩემს ბრძანებამდე ადგილიდან არვინ დაიძრას,
თორემ ზედმეტი აღტყინებით საქმეს წაახდენს.

(ქურუმები და ლევიტები მიიმალებიან.)

მგერა, მეფეო, რაც აღგეთქვა, ის აღსრულდება;
მაღე შენს დუშმანს შენს წინაშე ნახავ დამბობილს.
ის, ვისი შიშიც შენს ბავშვობას ლანდივით სდევდა,
სწრაფი ნაბიჯით ტაძრისაკენ მოემართება.
მაგრამ საშიში აღარაა ის ახლა შენთვის,

შურისძიების ანგელოზი მხარმარჯვნივ გიდვას.
ტახტზე დაბრძანდი... ჰა, კარიბჭე უკვე გაიღო.
გთხოვ, მომიტევეო, ხელმწიფეო, უნდა ეს ფარდა
ჩამოგაფარო მცირე ხანი.

(ფარდას ჩამოუშვებს.)

მეფის ასულა,

როგორ გაფითრდი!

იოსაბეთი

შეიძლება, გაუფითრებლად
შეხვდე ამ მკვლელთა გამოჩენას? მაინც რამხელა
ამალა ახლავს!

იოდაე

ვხედავ, კარი ისევ ჩარაზეს.

აღსრულდა!

გამოსვლა მისუთი

გოთოლია, იოასი, იოდაე, იოსაბეთი, აბენერო,
გოთოლიას ამალა

(იოასი ფარდის უკანაა დამალული.)

გოთოლია

აჰა, ეს შენა ხარ, მაცთურო სულა?!
შენით იწყება ყველაფერი, რაც მზაკვრულია,
ყველა ღალატი, შეთქმულება, ამბოხი, შფოთი
მხოლოდ შენს ღმერთზე ამყარებდი, უგზურო, იმედს
და ძირს უთხრიდი უზენაეს ხელისუფლებას.
ხომ გაგმტყუნა მოლოდინი მაგ შენმა ღმერთმა
და ტაძრიანად გოთოლიას ხელში ჩაგაგდო.
საკურთხეველზე, საცა მისთვის ამდენი ხანი
მსხვერპლი გიწირავს, შემძლია, დღეს შენ თვითონვე...
მაგრამ რაკილა დაგიზავდი, სიტყვას არ გაეტეხ.
რასაც შემპირდი, შემისრულე? სად არის ბავშვი?
განძი სად არის?

ი ო ლ ა ე

ყველაფერი მზად დაგახვედრე:
ორივეს ნახავ ერთდროულად ამ ფარდის უკან.

(ფარდა გადაიწევა. გამოჩნდება ტახტზე მჯდარი იო-
ასი; მარჯვნივ ძიძაა დაჩოქილი; მარცხნივ აზარია
დგას მახვილით ხელში; გვერდით, ტახტის საფეხუ-
რებზე ზაქარიას და სალომითს დაუჩოქნიათ; აქეთ-
იქით რამდენიმე ხმალამოწვდილი ლევიტი დგას.)
გამოჩნდი, ყრმაო, ხელმწიფეთა შთამომავალო!
(გოთოლიას.)

იცანი შენი საკუთარი სისხლი და ხორცი?
ქარგად შეხედე, ნახანჯლარი ისევ ატყვია.
შენი მეფეა, ოქოზიას უმცროსი შვილი.
აჰა, აბენერ, იოასი!

ა ბ ე ნ ე რ ი

ღმერთო!

გ ო თ ო ლ ი ა (იოდაეს)

მზაკვარო!

ი ო ლ ა ე

ამ ებრაელის ქალს შეხედე! ესეც გეცნობა?
ღიახ, ის არის, ვინც იოასს აწოვა ძუძუ.
არადა იცი, როგორ მოხვდა ეს ბავშვი ჩვენთან?
იოსაბეთმა გამოგტაცა. ღმერთმა მოგვხვდა.
დავითის განძი, მე რომ ვმალავ, აი, ეს არის.

გ ო თ ო ლ ი ა

ჩემო ერთგულო მეომრებო, რაღას უყურებთ,
ამ ჯოჯოხეთურ მოლანდებას დროზე დამხსენით!

ი ო ლ ა ე

ღვთის მეომრებო, დაიცავით თქვენი ხელმწიფე!
(გადაიხსნება სცენის სიღრმე. გამოჩნდება ტახტის
შიდა ნაწილი. ყველა მხრიდან შეიარაღებული ლე-
ვიტები გამოდიან.)

გოთოლია

სად ვარ? რა ხდება? დალატია! პირი მიტეხეს!
გარშემო მტერი მახვევია, გზა არსად არის!

იოდაე

ველარ წაგვიხვალ, სულ ტყუილად აცეცებ თვალებს,
ეს თვით ღმერთია, ღმერთითა ხარ გარემოცული,
ღმერთით, რომელიც ხელჰყავი და რომელიც დაგსჯის!
უნდა დაღვრილი სისხლისათვის პასუხი აგო!

გოთოლია

ჩემი ჯაბანი მეომრები შიშმა მონუსხა.

(აბენერს)

შენ, შენ გამაბი ამ მახეში!

აბენერი

იკოდეს ღმერთმა,

რომ მე...

გოთოლია

არ მინდა შენი ფიცი, თუ შეგიძლია,
შური იძიე ჩემს მაგიერ!

აბენერი

კი, მაგრამ ვისზე?

ჩემს ხელმწიფეზე?

გოთოლია

ეს ლაპია შენი ხელმწიფე?
ნუ გავიწყდებათ, კარზე ჩემი ლაშქარი გადგათ.
გესმით? მიხმობენ! აქ მოდიან ჩემს დასახსნელად.
მეამბოხენო, ძრწოდეთ, ძრწოდეთ!

ისმელო, იოასი, იოდაე, გოთოლია და წინა გამოხელის
ყველა მონაწილე

ი ს მ ა ე ლ ი

დიდო ქურუმო!

აღყაში უკვე აღარა ვართ, მტერი გაიქცა!
მეუფის ხმაზე შეეცარმა შიშმა შეიპყრო
და თავს უშველა! გაიფანტა, ვით ქარში კვამლი.
ჯერ იყო, ტაძრის გალავნიდან მთელ ქალაქს ვამცნეთ,
რომ ცოცხალია იოასი, ტახტის მემკვიდრე
და გოთოლია ჩვენს მახეში არის გაბმული.
მერე საყვირი დავაქუხეთ და მისმა გრგვინვამ
დედოფლის ლაშქარს ისეთივე თავზარი დასცა,
როგორც ოდესღაც გედეონმა მადიანელებს.
ყველაზე უწინ აირივნენ ტვიროსელები,
უცებ დაჰყარეს იარაღი და უკუიქცნენ,
შეძრწუნებულნი გაიფანტნენ ოთხივე მხარეს.
მათ უკან მიჰყვა ებრაელთა ერთი ნაწილიც.
დანარჩენებმა ამჯობინეს ჩვენკენ გადმოსვლა,
ყრმა იოასი აღიარეს თავიანთ მეფედ
და უფალს მადლი აღუვლინეს ყმაწვილის ხსნისთვის.
აუწერელმა სიხარულმა მოიცივა ხალხი,
მთელი ქალაქი ქუჩებშია გამოფენილი,
ყველა ერთმანეთს ეხვევა და სიმღერებს მღერის
დავითიანთა მკვდრებით აღმდგარ, შთამომავალზე.
უკვე შელეწეს წარმართული ბომონის კარი,
ბაალის კერპი შემუსრეს და მათანი მოკლეს.

გოთოლია

მანინე შენ მძლიე, ებრაელთა მრისხანე ღმერთო!
არა, არ ვცდები, ის ბავშვია, იოასია,
ვცნობ ნაჭრილობევს, მანდ დავკარი ხანჯალი სწორედ,
ვცნობ ოქოზიას გარეგნობას, მიმოხრას მისას.
საცნაურია ყველა ნაკვთში დავითის სისხლი,
სისხლი, რომელიც ჩემთვის ეგზომ საძულველია.

მხოლოდ აქაბი გადაეგო, დავითი სუფევს!
 უწყალო ღმერთო, შენ, შენ ჰქმენი ეს ყველაფერი,
 შენ იყავ, ფუჟი იმედებით რომ მამბრმავებდი,
 შენ იყავ, ასჯერ რომ მიცვლიდი ღღეში განზრახვას.
 ხან სიბრალული აღმიძარი მაგ ბავშვის მიმართ,
 ხან კიდევ განძი მომალანდე, რომ განძის ხათრით
 არ დამეჭვია დასაქცევი შენი ტაძარი.
 ელოლიავე შენს მემკვიდრეს, დავითის ნაგრამს!
 თუ ფიქრობ, მისი გამეფება რაიმეს შეცვლის,
 დაე, გამეფდეს, მე კი გული ხანჯლით გამიძოს,
 დედის ცხედარზე დააფუძნოს, დაე, მეფობა
 ნუ გავიწყდება, ჩემი სისხლი რომ უდგას ძარღვში —
 აქაბის სისხლი! — და ეს სისხლი იყივლებს ბოლოს!
 მივდივარ, მაგრამ უკანასკნელ წყევლას ვუტოვებ —
 წყევლას კი არა, ანდერძს, ანდერძს — გათელოს რჯული,
 დაგიფრთხოს მრევლი, შეგიბლალოს საკურთხეველი
 და მან, დავითის ერთადერთმა შთამომავალმა,
 აქაბისა და გოთოლიას სანაცულო გიზღას!
 (გოთოლია გადის, ლევიტები გაჰყევიან.)

ი ო დ ა ე

წადით, ლევიტნო, აღასრულეთ მართლმსაჯულება,
 დაე, სიკვდილმა სამუდამოდ ხმა ჩაუწყვიტოს.
 აქვე არ მოკლათ, არ წაბილწოთ წმინდა ტაძარი,
 გაიყვანეთ და ტაძრის გარეთ მოაშთეთ სადმე.
 თუ ვინმემ ხელი გამოიღო მის დასაცავად,
 ვინც უნდა იყოს, სულ ერთია, ზედ წააკალით.

გამოსვლა მეოთხედი

იოასი, იოდაე, იოსაბეთი, აბენერი და წინა გამოსვლის
 ყველა მონაწილე

ი ო ა ს ი (ტახტიდან ჩამოდის.)

დაე, ეგ წყევლა ნურასოდეს ნუ მომეწყევა,
 უფალო ჩემო, სამაგისოდ არ გამიმეტო.

გემუდარები, სახიერო, მოისხი მადლი,
გიდრე შენს ღალატს ვიფიქრებდე, მანამდე მომკალ.

ი ო დ ა ე (ლევიტებს)

დროა, ხელმწიფის სანახავად რომ ვიხმოთ ერი,
სჯულიერ მეფეს ერთგულება შევფიცოთ ყველამ.
ხალხნო, ქურუმნო, ხელმწიფეო, მაშ, დავდოთ აღთქმა,
რომ აღარასდროს განუდგებით სარწმუნოებას,
რომ ღმერთისა და იაკობის ოდინდელ კავშირს
კვლავ განვაახლებთ და სიმართლის გზით ვივლით მხოლოდ.
მოდო, აბენერ, აქ დადექი, ხელმწიფის გვერდით.

გამოსვლა მერვე

ლევიტი, იოასი, იოდაე და წინა გამოსვლის
ყველა მონაწილე

ი ო დ ა ე (ლევიტს)

უკვე დასაჯეს უკეთური?

ლ ე ვ ი ტ ი

დიახ, დასაჯეს.

გალაენის გარეთ ძირს აგდია ხმლით განგმირული.
წმინდა ქალაქი, ამდენ ჭირთა მომსწრე და მთმენი
განთავისუფლდა საბოლოოდ მისი უღლისგან
და შვებით სავსე დამზერს ახლა მტარვალის ცხედარს.

ი ო დ ა ე

ეგ საზარელი აღსასრული მრავლისმთქმელია.
იუდეველთა ხელმწიფეო, მარად გახსოვდეს,
მეფეთათვისაც არის ცაში მკაცრი მსაჯული,
ღმერთი, ჩაგრულთა მეოხი და ობოლთა მამა.

